

Eva Hölzelová

MIMETIČTÍ HADI
MIMETIČTÍ HADI

MIMETIČTÍ HADI

EVA HÖLZELOVÁ

Text © Eva Hölzelová

Anotace, jazyková korektura © Kateřina Zwyrtková

Ilustrace a tvorba obálky © Eduard Vrána

ISBN: 978-80-87739-36-5

OBSAH:

MIMETIČTÍ HADI.....	7
BLBEJ ROK.....	36
DRÁKULKA.....	43
STRACH.....	59
MANŽELSKÁ ROMANTIKA.....	62
ÚCHYL.....	68
SOCHA SVATÉHO ŠEBESTIÁNA.....	70
BERTÍK.....	79
ZLATOVLÁSKA.....	89
PAN BROUČEK.....	103
DRÁCHOV NEBRAT!.....	105

Mimetičtí hadi

Lojza Mráček drží v rukou atlas plazů a pozorně studuje vyobrazeného hada. Kniha mu sděluje, že had se jmenuje korálovec kroužkový.

Čte: „Jed korálovců je neurotoxický. Kousnutí téměř nebolí, krvácí jen slabě nebo vůbec ne. Po uštknutí korálovcem už za několik minut otéká část těla v okolí rány. Brzy nastávají bolesti, omezuje se dech, jazyk je jako oteklý a oční víčka jsou zcela bez vlády. V dalším stadiu přestává kontrola konečnickového svalu. Smrt nastává přerušáním dýchání. Srdce však často tepe ještě dvě hodiny po úplném zastavení dýchání.“

„To je drsný,“ vydechne hrůzou.

Zahledí se do terária, v nichž leží stejní živočichové in natura. Bedlivě je zkoumá a porovnává s fotografií. Oddělení skleněnou přepážkou spočívají vedle sebe dva plazi. Oba jsou nepochled stejní, a přitom jeden z nich je smrtelně jedovatý a druhý neškodný jako obyčejná užovka. Oba budí děs, jejich černé, červené a béžové kroužkování signalizuje velké nebezpečí. Ten nejedovatý se jmenuje korálovka nachová a zbarvením kopíruje svého jedovatého příbuzného. Protože se jedná o jakési ochranné zbarvení neboli mimikry, říká se skupině těchto hadů „mimetičtí“.

Korálovec i korálovka jsou chloubou pana Jiřího Houdy, jakýmsi vyvrcholením jeho sbírky. Ženy se od

nich většinou štítivě odtahují, netuší však, jaké úsilí musel vynaložit, aby sehnal tyto dva skoro stejné exempláře a vystavil vedle sebe.

V přízemí proboural příčky mezi halou, komorou a kuchyní a z takto vzniklého prostoru vybudoval monstrózní terárium. Sotvaže návštěvník vejde do domu, ohromí ho množství cizokrajných plazů, netečně a bez hnutí ležících za skleněnou bariérou.

Jakmile Jiří přijde z práce, ihned cupky dupky za svými miláčky, aby jim zajistil blahobyť a pokochal se s nimi. U terárií tráví většinu svého volného času, což jde šíleně na nervy jeho ženě Jitce.

Proto se seshora neustále ozývají rozkazy:

„Jirko, pojď aspoň vynést koš, nevím, kam dřív skočit“.

„Nemohl bys po sobě aspoň to nádobí nastrkat do myčky?“

„Mohl bys laskavě vzít auto a dojet pro nákup, nemysli si, že se budu tahat s lahvemi.“

„Jsem otrokem baráku, tohle by žádná ženská nevydržela!“

A náš nadšený herpetolog chvátá, aby měl klid, aby se na něho nekřičelo a aby se mohl co nejdříve vrátit ke svým mazlíčkům.

Je to hbitý domácí šotek, rychle splní, co se od něho chce, práce mu jde od ruky a pak cupky dupky do přízemí, neboť tam je hlavně potřeba přiložit ruku k dílu, tam ho potřebují, tam ho snad mají i rádi.

Jiří čeká, až se Lojza dostatečně vynadiví a vyděsí. Vmanipuloval kolegu, kam chtěl, a proto jej vyzve: „Vzal bys ho jen tak do ruky?“

Lojza Mráček, další obětní beránek, co se jich tu už vystřídal! Majitel firmy Thermoplus, která dodává topení a instalace stavební firmě, kde je Jiří zaměstnán jako stavbyvedoucí.

„Sem sebevrah? A ty snad jo?“ překvapeně vzhledne Lojza.

„Třeba jo...“ tajuplně se usmívá Jiří.

„To bych chtěl vidět!“ zpozorní Lojza.

Nyní nadešla ta pravá chvíle.

„Vsad' se,“ provokuje Jiří.

Lojza namítne pochybovačně: „Ty to s nima umíš. Chytneš ho těsně za hlavou a může se mrskat, jak chce. Viděl jsem to v televizi.“

Jiří zvýší riziko: „Zkomplikuju to. Pověsím si ho na krk jak kravatu a nebudu ho držet. Kdyby mě kous do rtu nebo do krku, moc velká šance na přežití není.“

Lojza se drbe na hlavě a přemýšlí. Pak vyhrkne: „Si děláš čurinu.“

„Nedělám.“

„Děláš.“

„Vsad' se.“

„Vo kolik?“

„Vo pět set.“

„Dobře, udělej mi šou za pětikilo. Ale kdyby něco,

křísit tě nebudu," přistoupí Lojza na sázku.

„To by mi bylo prd platný," řekne Jiří a vytáhne pětistovku. Spokojeně se usmívá.

Takových nevěřících Tomášů už tu bylo, a nakonec dopadli všichni stejně.

Jiří své hady rozeznal zcela bezpečně, neboť každý měl jiné řazení kroužků, čehož si skoro nikdo při vzrušení ze sázky nevšiml. Jiří dokázal nabudit správnou atmosféru, vyhecovat, přidal patřičnou dávku napětí a potom se bavil tím, jak návštěvníci našťavaně klopí peníze. Mnozí hned odcházeli, nedokázali se vyrovnat tím, že se nechali tak hloupě napálit. Třeba není jedovatý ani jeden a já mu na to naletěl! Jiní to brali s humorem a někteří, když se přesvědčili o mírumilovnosti korálovky, si ji vzali do ruky.

S kolegou Mráčkem však průběh sázky nabírá na obrátkách.

„Počkej, počkej, něco tu neštymuje. Jak to, že máš připravený pětikilo? Jako bys čekal, že se vsadíme," zdráhá se.

„Když nevěříš, že je jedovatej, vykašlem se na to," mávne rukou Jiří.

Lojza zavrtí prstem a zabodne jej Jiřímu do hrudi: „Věřím, ale ať si tuhle jedovatou potvoru vezme do ruky tvá žena a vsadím se třeba vo litr.“

To zcela mění situaci, to tu ještě nebylo. Lojzovi se už doneslo, jak „tolerantně a shovívavě" se Jiřího manželka

staví k manželovu hobby. Cítí, že zde bude mít větší šanci.

Jiří zklamaně hlesne: „To nikdy neudělá.“

Lozza nadšeně zvolá: „Právě!“ Pomalu odřikává a klepe přitom Jiřímu na hrud': „Bud' vona a litr anebo nic.“

Jiří uvažuje a mne si přitom bradu.

Jiří nebyl nikterak rozhazovačný, Jitka však byla vyloženě hamižná a lakotná. Neustále manželovi vyčítala a předhazovala náklady na krmení a vyhřívání terárií. Přestože Jiří jako stavbyvedoucí pobíral slušné peníze a nikdy netrpěli nedostatkem, nutila ho, aby prodal alba mincí po svém tatínkovi.

Jiří se pokaždé rozhorlil: „Alba jsou památka a prodávat se nebudou. Navíc mají cenu jako komplet.“

Debatu o vzácných mincích ukončil přesvědčivým argumentem: „A hadi si na sebe vydělají!“

Ano, „dvojčátka“ si na sebe docela slušně vydělávala a Jitka tyto přivýdělky nejen tolerovala, dokonce i vítala. Věděla, že trik s hady spočívá v rozdílných druzích. Netušila však, že každý had má jiné řazení kroužků. Stačilo jí, že korálovka je nalevo a korálovec napravo. O hady se nikdy nezajímala a nejradši by byla, kdyby nebyli. Věděla však, že kdyby zapříčinila, že by se hadům něco stalo, nebyla by ani ona. Jiřího záchvat zuřivosti by asi nepřežila.

„Dojdu pro ni,“ rozhodne se Jiří.

Jitka v obývacím pulíruje beztak se lesknoucí nábytek. Když vchází Jiří, vypadá, jako by měla každou chvíli padnout pod tíhou nekonečné práce.

„Mohla bys prosím tě na chvílku dolů? Lojza ti něco chce.“

„Nemám čas na blbosti, nevím kam dřív skočit a ty mi s ničím nepomůžeš. A žádného Lojzu neznám.“

„Ale znáš, Mráček, majitel THERMOPLUSu.“

„Jo, tenhle...?“ rozjasní se Jitka. Úspěšný podnikatel byl silným argumentem, který přetloukl i hru na přepracovanou ženu.

„Ať chvíli počká, hned přijdu.“

Jitka bleskově shodí tepláky a oblékne si slušivý kostýmek, který její kolegyně ve škole tak obdivují. Ještě trochu parfému na krk a do přízemí sejde jako královna.

Jiří hledí překvapeně na tu proměnu, ale to není nic proti tomu, jak zírá Lojza. Nikdo mu předem neoznámil, že paní Houdová je nádherná ženská. Lojza je ohromen a uchvácen.

Jitka mu elegantně podá ruku a řekne mile: „Chtěl jste se mnou mluvit?“

Lojza uchopí Jitčinu ruku a hlesne: „Ano...“

Otočí se k Jiřímu: „Ses nepochlubil, že máš tak atraktivní paní.“

Jiří udělá kyselý obličej a zvedne oči v sloup, jakože tohle nemusí poslouchat.

Lojzovi se najednou do sázky nechce, bojí se, že by

se tomu hezkému stvoření mohlo něco stát, a tak na ni jen mlčky hledí a přihloupě se usmívá. Jitka se rovněž usmívá a nic neříká.

„Chtěl ses vsadit, ne?“ přeruší jejich němohru Jiří.

„Mladá paní, vzala byste nějakého hada do ruky?“ vzpomíná se Lojza.

„Nikdy, jsou mi odporní!“ oťrese se Jitka.

„A kdybysme se vsadili? Třeba tuhle užovčičku?“ opatrně začne Lojza.

Jitka váhavě pokrčí rameny.

„Anebo tohodle roztomilýho zabijáčka?“ ukáže na domnělého korálovce.

„Tak to v žádném případě!“ vyjekne.

„Ani za tisícovku? A máte je v kapse za pár vteřin,“ přemlouvá ji.

„Tisíc korun říkáte?“

„Já dám na stůl tisícovku, Jiří dá na stůl tisícovku. Když si vezmete do ruky korálovce, jsou vaše, když to vzdáte, jsou moje.“

Jitka váhá. Ví, že je to korálovka. Had ji odpuzuje, ale navrhovaný obnos příliš láká. Zvítězí peníze.

„Přijímám.“

Lojza je překvapen, nečekal, že Jitka tak rychle přistoupí na sázku. Tuší, že v tom bude nějaký háček. Ale když už hru vyprovokoval, musí ji dohrát.

Jiří a Lojza dají na stůl po tisícovce.

Jitka drcne Jiřího do lokte a rozkáže: „Podej mi ho.“

Jiří vsune ruce do terária a do nastavených dlaní své

manželky položí asi metrovou, křiklavě vybarvenou korálkovku. Jitka se chvěje odporem, zesíná. Lojza ji pozoruje s velkými obavami, Jiří zvědavě. Po třech vteřinách Jitka odhodí nevinnou oběť sázky zpět do jejího pelíšku. Všichni si oddechnou, nejvíc Lojza.

Jitka vesele zašvitoří: „Vy jste do poslední chvíle nevěřil, že to udělám?“

Lojza vrtí udiveně hlavou: „To tedy ne...“

„Víte co, jako satisfakci vás zvu na večeři. Máte rád svíčkovou?“

Lojza ožije: „Co rád, tu přímo zbožňuju!“ A posmutní: „Ale nemám nikoho, kdy by mi ji uvařil.“

Jitka se na něho se zaujetím zahledí, zručným pohybem sebere bankovky ze stolku, strčí do kapsy sáčka a odchází. Vzkročí na první schod a otočí se: „Pánové, za čtvrt hodinky vás čekám nahoře.“

Když Jitka odejde, Lojza se na Jiřího vyčítavě oboří: „Co kdyby ji kousl? Mohl jsi ji zabít!!“

„Nic se jí nemohlo stát a ona to ví.“

„Jak to?“

„Protože to jsou mimetiční hadi.“

„Mi co?“

Jiří Lojzovi vše dopodrobna vysvětlí.

„Pěkně jste na mě políčili. Hele, a sem první nebo byli i jiný pitomci přede mnou?“

„Téměř všichni, co tu byli,“ po pravdě odvětí Jiří.

„A nikdo se nepochlubil, že naletěl, co?“

„To mě pořád mate. Seš první, ktorej pochyboval a zlanal Jitku.“

„To je jako v tý v povídce vod Haška, kde stojíš před cirkusáckým stanem frontu na atrakci, zaplatíš, jdeš dovnitř, tam tě profackujou, ty vylezeš a všem vykládáš, jak to bylo perfektní a že to musej taky vidět,“ vykládá lišácky Lojza.

„Báječná. Vy byste mohla vařit v Puppju,“ pochutnává si Lojza na svíčkové.

„Nepřehánějte,“ pýří se Jitka.

„Občas si něco uklohním, ale většinou jím po hospodách.“

Jitka přemýšlí, jak je možné, že takový pozorný, pohledný a hlavně dobře situovaný muž žije bez ženy.

Jiří do sebe mlčky souká večeři a také přemýšlí. Ne však o údělu rozvedeného muže, nýbrž o tom, že by si mohl pořídit další páreček mimetických hadů.

„A ten knedlíček, jedna báseň. Takhle vyvážíte každý den?“ rozplývá se Lojza.

„Většinou ano, mám radost, když druhému chutná,“ chválí se Jitka.

„Hm,“ udělá slastně Lojza a přemýšlí, jakou má ten trouba Houda, kterého nezajímá nic než hadi, kliku. A vůbec si toho neváží. Lojza netuší nic o tom, že by Jiří radši večeřel nedomrlé párky, jen kdyby měl doma klid.

Jitka sice byla štíhlá a hezká, avšak ta její chorobná šetrnost! Sprchovali se jen třikrát týdně. Ve výjimečných případech si mohl Jiří napustit vanu, ale Jitka mu chodila

kontrolovat množství napuštěné vody, aby neplýtl, což ve výsledku znamenalo, že se koupal v loužičce jak pro kolibříka. Vodu ve varné konvici si ohřívali pouze spolu a kdykoliv si Jiří udělal kávu sám, vyčítala mu jako při orgasmu, že na ni nepočkal. Ve školní jídelně tvrdila: „Polévku bych už nesnědla, vezmu si ji domů“ a nabrala si vždy do jídlonoše tolik, že by nakrmila partu pubertáků.

Dnes má Jitka narozeniny. Jiří si marně láme hlavu, jakým darem by potěšil svou nesmiřitelnou polovičku. Byla to pokaždé vskutku nesnadná volba. Jitka málokdy projevila spontánní nadšení nad rozbaleným dárkem. Zpočátku manželství jí kupoval lascivní a nadýchané noční košilky a ona je úspěšně archivovala ve skříni. V posteli se pak objevovala v jakémsi flanelovém hybridu sutany a sárí. Hezké oblečení nosila jen do školy a doma se převlékla do vytahaných tepláků a staré mikiny, neboť tam ji nikdo nevidí. Dokonce i podprsenku měla „na doma“ a „na ven“.

Co vymyslet, aby mu zase nevyčetla, že koupil blbost? Pan Houda nedával dárky z lásky, ale protože se to tak dělalo a protože se to od něho očekávalo. Rezignovaně odtáhne do parfumerie, kde se svěří do rukou mladé a milé prodavačky.

„A jakou kosmetiku vaše paní používá?“ snaží se dopátrat dívka.

„Nemám tušení,“ odvětí Jiří po pravdě.

Vynalézavá slečna si ví rady: „Víte co, tak uděláme

takový univerzální balíček. Bude tam všechno, co běžně používá každá žena. V jaké ceně to přibližně chcete?"

„Tak do patnácti stovek,“ zahučí otráveně.

Oslavenkyně spokojeně obhlíží balíček. Luxusní šampón, kondicionér, sprchový gel, tělové mléko, různé typy krémů, vše od jedné světoznámé značky, nezklamaly. Chystala se políbit napjatě očekávajícího muže, když v tom se jí zúžily oči. Do dárku se zatoulala titěrná lahvička laku na nehty.

„Ty ses zbláznil, na ty moje upracované ruce si budu dávat lak na nehty. Nevíš, kde bych na to vzala čas, jsem pořád v jednom kole?!“

„Jiný ženský to taky používaj.“

„Ale jaké!“

Jiřímu se představa sice padlé, ale milé ženy, zase tolik nepřičí, dokonce se na chvílku zasní, jak přichází domů, otevírá dveře, hadi spokojeně vrní a ze schodů mu v ústrety běží blondýna s hnědým hádkem v ruce s nalakovanými nehty a hlásí: „Koupila jsem ti štíhlovku, vím, že sis ji vždycky přál.“

Kéž by tady vůbec nebyla! Tehdy ho to napadlo poprvé, jen takový slabý záchvěv zasunutý kdesi v podvědomí, který si nějak výrazněji neuvědomoval, takový letmý dotyk, z něž pozvolna klíčilo nepatrné zrnko, chystající se naplno vyrašit, hojně zaléváno Jitčinou hysterií.

Kdysi přemýšlel o rozvodu. Ale copak to jde? Soudili by se o dům, snažila by se jej vystrnadit. A co by bylo

s hady, kam by je dal? Vždyť by to chudinky mohly odnést! A přeci jí nenechá polovinu toho, co tak pracně vybuodoval! Přestože neměli děti, společně získaný majetek je svazoval, nedával jim naději vyvléknout se z tohoto ponižujícího svazku.

„Ty v životě nebudeš spokojená, kdybych ti dal zlato, budeš říkat, že vyhazuju peníze,“ odporuje.

„Tys mně v životě žádné zlato nedal! Jenom samé blbosti nebo noční košile. Mám jich zásobu na deset let dopředu.“

„A stejně chodíš spát jak strašidlo.“

„Ty...“ nedořekne načatou větou, zprudka se chytí za břicho a vydechne.

„Mně je zle, ty mě jednou přivedeš do hrobu,“ naříká.

To její dlouholetý partner už dobře znal. Většinu sporů Jitka vyřešila tím, že předstírala žlučnickový záchvat. Nikdy nevěděl, zda to jen hraje nebo je jí opravdu tak zle a pro jistotu vždycky volal lékaře.

„Paní Houdová, vás to bere čím dál častěji,“ konstatuje lékař.

„Říkal jsem vám, je to nervového původu, nesmíte se rozčilovat,“ radí jí.

„To se vám lehko řekne, pane doktore, já se snesu s každým, ale ten můj mě vždycky tak rozčílí.“

Paní Houdová skutečně žila v přesvědčení, že je

holubičí povaha, pouze se špatně provdala. Lidé, kteří ji dobře znali, se jí radši vyhýbali, a když už s ní museli přijít do styku, snažili se moc neodporovat, protože její reakcí obvykle byla sebelítost a vydírající pláč, kterým si vynucovala svou pravdu, neboť to myslela „dobře“. Většina despotických povah mívá vysoké mínění o svých kvalitách.

„Ale to nebude tak hrozný, paní, všude je něco,“ snaží se utěšit pacientku lékař, v duchu však manžela lituje.

Neuróza a žlučník vysloužily Jitce třítydenní pobyt ve světoznámých českých lázních. Její protějšek ožívá. Poprvé v manželství okusí svobodu a velmi se mu zamlouvá. Vychutnává si tu slast vzít si pivo a jídlo do postele, drobit si tam a prohlížet lechtivé časopisy a kouřit při tom doutník. Napouští si plnou vanu vody a jen tak z rozmaru si chodí splachovat. Hadi, jeho pýcha, jsou obletováni bez drastických přerušení seshora. Představuje si, jaké by to bylo krásné, kdyby se jeho domácí tyranka z lázní nevrátila. Kdyby se zamilovala a odešla za hlasem svého srdce. A měla by přitom takové výčitky svědomí, že by se mu bála přijít na oči. Pouze by zatelefonovala, že jej opouští a že ji už vícekrát neuvidí. Takových šťastně opuštěných manželů je celá řada, vidíme je kolem sebe, ve filmech, v televizi. Proč by se to nemohlo stát zrovna jemu? Malá jiskřička naděje v něm ještě doutná, když postává na nádraží. Jakmile se na stupátku objeví jeho „milovaná“, musí vynaložit hodně úsilí, aby zakryl zklamání a přivítal ji

s radostným úsměvem.

Po příjemně prožitých třech nedělích je realita ještě tíživější. Jiří je na neustálé sekýrování alergický více než jindy a netouží po ničem jiném než být sám, zbavit se její dotěrné přítomnosti.

Kéž by tady vůbec nebyla! Napadne ho to podruhé, ale už ne jen takový slabý pocit někde v podvědomí, ale rozvinutá, rozbujelelá a nebezpečná myšlenka. Myšlenka na vraždu! Jitka myje okna, náhle se pod ní „nešťastnou náhodou“ podvrtně židle a ona padá a padá a padá. Spíše jen padá. Z prvního patra jen spadne jak pytel brambor, ale stačí to, když je dole dlážděná veranda. Odvážná, avšak roztomilá představa! Už se vidí v roli nešťastného vdovce. Kdo by ho podezíral! Každý ho považoval za dobráka, který by ani mouše neublížil. Vždyť jak byl na tu svoji hodný!

Tento plán ho naplní novou energií a Jitčiny slovní kanonády bere pouze jako bublání v uších, které co nevidět ustane. S černou myšlenkou v srdci a s úsměvem na rtech se tváří blaženě, řeklo by se, nejspokojenější ženatý chlap pod sluncem.

Zvesela a dobře naladěný si vykračuje na nákup a hlásí sousedce: „To víte, ta moje holka má moc práce, musím jí trochu pomoci. Pořád jen uklízí, a to jí příští týden čekají okna.“

Takto si stanoví manželskou vendetu na příští týden. Už to nelze odkládat, je třeba jednat. Hned v pondělí vezme leštěnku na nábytek a v okamžiku, kdy

nenáviděná polovička přijde domů, začne ji pravidelnými tahy roztírat po okně v obývacím pokoji. Jitka jej do dvou minut vyčmuchará a začne křičet: „Co to tady vyvádíš. Ty ses zbláznil!“

„Chtěl jsem ti trochu pomoci, zlato.“

„Čím to, prosím tě, matláš. To nevidíš ty čmouhy? Ukaž mi to,“ a vytrhne mu konzervační přípravek z ruky.

„Jé, já si to splet, stálo to hned vedle Okeny.“

„Vypadni, já to udělám sama, seš úplně k ničemu,“ prohlásí přesně, jak předpokládal.

A Jitka podle plánu chvátá pro Okenu, stoupá na židli a napravuje, co ten její napáchal.

Okno, kde řádí Jitka, směřuje na zahrádku krytou vzrostlými stromy. Vše běží jak na drátkách, když v tom zazvoní zvonek. Vztekle otvírá a uvidí dva asi osmileté caparty.

„Brýden pane Houda, můžeme si prohlídnout hady?“

Děti byly jeho častými návštěvníky, za jiné situace by jim vše popsal a vysvětlil vždy velmi rád. Teď by je s chutí přetrl, ale ovládl se a řekl: „Tak pojd'te, ale jen na chvíli.“

Soptící manželka seběhne dolů, a když vidí, že kluci přišli kvůli hadům, povýšeně odfrkne a odejde. Jak by mohla tušit, že jí tito dva nadšenci zachránili život!

Po tomto neúspěchu chodí Jiří Houda jak mátoha, skleslý, zdrcený, rezignovaný, otrávený. Až jednou při pozorování nehybných hadích těl povyskočí. K čemu mám vlastně hady! Láskyplně stočí zrak k zelené

mambě, zcela novému přírůstku. Setkání Jitky a této nebezpečné potvory by bylo účinnější než pád z okna. Ale jak to navléknout? O této mambě ji Jiří dostatečně poučil a Jitka z ní má hrůzu. Rozřešení mu dají jeho drahouškové, mimetičtí hadi. Vymyslí zápletku průhledností a naivitou hodnou hollywoodského scénáristy, jemu však připadá geniální. Horečně začne uskutečňovat svůj další plán.

Pozve na návštěvu přítele Honzu Bendu a jeho milenku Alici, která přes svůj pokročilý věk žije v domnění, že by se uživila jako modelka.

Chřestí zlatými přívěsky a náramky, a když si v předsíni odloží oděvní doplňky, nebylo by marné pořídit si menší truhlu. Jiří opět zaranžuje malé vystoupení kolem navenek stejných plazů, přizve i Jitku a jako vrcholného čísla své exhibice docílí, aby exklusivní milenka uložila krotkou korálovku zpět do pelišku. Během návštěvy překypuje dobrou náladou a vtipem, doslova exceluje a Jitku vyzdvihne jako nenahraditelnou, dokonalou a vynikající manželku, hospodyně a kuchařku.

Druhý den přispěchá z práce o hodinu dřív a na viditelné místo v doupěti korálovky spustí imitaci zlatého náramku. Obratným pohybem přehodí korálovku a korálovce, takže jedovatý druh spočívá vedle „zlatého náramku.“ Vezme pytel zrní pro myši a nepatrně nasype za vchodové dveře. Udělá cestičku až ke korálovcovi a zde vysype trochu více. S uspokojením vše zkontroluje a zamne si ruce. Převlékne se do pyžama, zaleze do postele v ložnici a čeká. Leží a v hlavě mu běží

následující scénář:

Jitka přijde domů a okamžitě zaregistruje obilnou cestičku. Se smetáčkem a lopatkou dojde až k teráriu. Spatří masivní „zlatý“ náramek. Vzpomene si, jak včera Alice špásovala s korálovkou, opilá strkala ruce do terária a přepadávala dovnitř. Náramek jí sklouzl a nikdo si toho nevšiml. Zřejmě se přes něj převalil had. Alice se po náramku zatím nesháněla a navíc tu byla inkognito. Jitka bude obcházet kolem terária. Bude toužit po zlatu, ale štítí se hada. Natáhne několikrát ruku a pak bázlivě cukne. Nakonec to nevydrží, sáhne po náramku, korálovec ji uštkne, ona to ani nevnímá, utíká celá šťastná a tiskne náramek k hrudi. Po chvíli ale padá k zemi, kde se začne svíjet, chrčet. Jiří počká, až had dokoná své dílo. V pyžamu volá lékaře a vysvětluje mu: „Nebylo mně dobře, tak jsem si vzal prášek na spaní a šel si lehnout. Když jsem se vzbudil, tak jsem ji tu takhle našel.“ Doktor se sklání nad oteklou Jitkou a říká: „Zde už nejsme nic platní...“

Jiří se při představě uštknuté Jitky blaženě usmívá. Zarachotí klíče. Nahrne si peřinu na obličej, že mu jsou vidět jen oči a nervózně jimi těká. Slyší, jak Jitka chodí po domě. Náhle zazvoní zvonek. Jiří zcela strne a vystrašeně vypoulí oči. Vnímá, jak Jitka jde otevřít, s někým baví, ale Jiří nerozumí o čem.

Jitka stoupá po schodech nahoru, otevře dveře ložnice a řekne: „Tady jsi. Co ti je?“

„Něco na mě leze, asi chřipka, bolí mě celý člověk,“ vylouvá se Jiří.

„Je tu Lojza s nějakými lidmi. Chtějí vidět hady,“ oznamuje Jitka.

„Prosím tě, nějak je zadrž, musím se převlíct, hned jsem tam,“ vyděsí se Jiří.

Jitka beze slova odchází.

Paní Houdová Lojzovi stále ležela v hlavě. Dalo by se říci, že se tam natrvalo usadila. Jako podnikatel neměl nouzi o ženy. Ale všechny jeho románky skončily díky tomu, že byl přílišný perfekcionista. Hledal ženu, který by byla hezká, chytrá, sexuálně náruživá, poskytovala perfektní domácí servis, byla praktická a šetrná, nemluvila sprostě, nekouřila, nepila. A jako přidanou hodnotu požadoval, aby byla výborná lyžařka a vášnivá cyklistka, bavila ji práce na zahrádce a ráda šplhala po horách. Bylo nesnadné najít bytost, která má všechny tyto vlastnosti. Lojza nehledal ženu, Lojza hledal stepfordskou paničku. Jitka se zdála, že by mohla splňovat solidní matematický průnik veškerých jeho požadavků. Pro něho to byla ta pravá. Toužil ji vidět, toužil s ní hovořit a snil o další porci svičkové, neboť tak dobrou omáčku, jakou mu naservírovala, nikdy předtím nejedl. Přemýšlel, jak to udělat, aby se s ní opět setkal, přitom se nevnucoval, nebylo to nápadné a pod nějakou záminkou vymámil číslo mobilního telefonu. Proto zlanal své známé a namluvil jim, že má přítele, fantastického chovatele plazů a že musí jeho sbírku za každou cenu vidět.

Jiří bleskově vyletí z postele, strhá ze sebe pyžamo a během několika sekund si navlékne kalhoty a košili. Vystřelí z ložnice a doběhne k hadům. Všimne si, že zrní není zameteno až k teráriu. Popadne hady a vymění je. Ještě má ruku s korálovcem v jeho teráriu, když za dveřmi na chodbičce uslyší hlasy. Zpanikaří, pustí hada a otočí se. Had ho uštkne do hřbetu dlaně. Nevěřičně kouká, ještě stačí druhou rukou vyndat náramek od korálovky a strčit ho do kapsy. Dveře se otevřou. Vejde Lojza, Jitka, cizí muž a cizí žena.

Jiří si drží ruku, vyděšeně kouká a koktá: „Ne... nemám sérum.“

Lojza vytáhne kapesník, pevně podváže zápěstí a zeptá se: „Korálovec?“

Jiří nešťastně kývne.

Lojza rozkáže: „Jedem.“

Jiří otevře oči, všude z něho trčí hadičky.

Sklání se nad ním doktor a starostlivě si ho prohlíží: „No konečně, už jsme se báli, že vás ti vaši mazlíčci budou mít na svědomí.“

Jiří chce něco říci, ale nejde to, pohybuje rty, ale nevychází žádné zvuky.

Doktor ho konejšivě poplácá po tváři: „Nic neříkejte, nevysilujte se. Kamarád vás přivezl na poslední chvíli. Zachránil vám život.“

Lojza poté, co odvezl Jiřího do nemocnice, se vrátil utěšit „nešťastnou“ manželku. Lepší vývoj situace si

nemohl přát a nepředstavoval si ani v nejbujnější fantazii. Jitka tušila, že se Lojza vrátí, dometla zrní a stihla se zkráslit.

„Ani nevím, jak vám mám poděkovat,“ cvrliká Jitka.

„Ale to je přeci samozřejmost, to by udělal každý,“ ujišťuje ji její obdivovatel.

„Nemohu se z toho vzpamatovat, jsem stále tak vyděšená,“ recituje jak z červené knihovny paní učitelka a dodá krasopisnou češtinou: „A co si počnu s tolika s hady, než se manžel vrátí z nemocnice?“

Lojza si v autě promyslel, co si ta dobrá žena počne, a hned vyrukoval s návrhem: „Víte, já bych se panu manželovi o ty hady postaral. Víím, že se jich bojíte.“

„To byste opravdu udělal?“ rdí se Jitka.

„Pro vás to udělám moc rád,“ zahájí Lojza bitvu o Jitčin klín.

Lojza navštíví Jiřího v nemocnici a vytáhne z něj podrobný manuál péče o exotické plazy. Na Jiřího pokyn obdrží od Jitky klíče od domu a chodí k Houdovým pod záminkou, že se stará o hady, a paní Houdová mu vyváří večeře pod záminkou, že je to odměna za herpetologickou aktivitu.

„Hadi jsou zcela v pořádku, pan Mráček se o ně vzorně stará,“ ujišťuje Jitka manžela v nemocnici.

„Já věděl, že je na něj spolehnoutí,“ spokojeně vydechne manžel.

Lojza obírá kachní stehno a rozplývá se: „Moje bejvalka sice vařila, než začla chlastat, ale tohle by nesvedla.“

Jitka se směje: „Vždyť na tom nic není. Strčit kachnu do trouby.“

Lojza pomalu nadhodí: „Vším jsem si, jaký tu máte pořádek. To u mě...“

Jitka stydlivě zadrmolí: „Kdybyste se neurazil, uklidila bych vám...“ A špitne: „Když krmíte manželovi hady...“

Lojza radostně polkne zelíčko a otře si pusu ubrouskem: „To byste byla moc hodná. Občas si pozvu úklidovou firmu, ale to víte, jsou to cizí lidi. A vy jste mně tak blízká.“

Významně ji chytne za ruku. Jitka neucukne. Lojza vyndá z kapsy klíče, jeden oddělí od kroužku a řekne: „Klíče od domu, přijďte, kdy chcete.“

Jitka se hned další den vydá do Lojzova domu. Ve škole skončila už ve dvě a Lojza přichází domů až navečer. Má dost času na to, aby vyslídila, co potřebuje, a ještě stihla vysmejčit. Obydlí majitele Thermoplusu je zařízeno honosně. Nábytek z masívu a bytové doplňky svědčí o Lojzově dobrém vkusu a dostatku financí. Jitka nejdříve prošmejdí všechny zásuvky. V šuplíku starožitného psacího stolu najde desky s bankovními výpisy. Pečlivě je prostuduje. Částky v nich obsažené ji přesvědčí, že by rozhodně neměla odmítat Lojzovo dvoření. Doklady s uspokojením vrátí zpět a pustí se do velkého úklidu.

Lojza prochází domem. Všude naklizeno, dům se blýská čistotou a jemně voní po saponátech. Je nadšený.

Chytí Jitku kolem pasu: „Jituško, vy jste zázrak. Jak rád bych vás tu měl pořád.“

Jitka cudně sklopí oči.

Lojza obstará hady a přiskotačí do kuchyně se dvěma lahvemi sektu, protože má narozeniny. Když si konečně začnou tykat, lehce přiopilá Jitka se mu svěřá, že bude mít příští týden také narozeniny a že jí manžel dává samé nepraktické dárky, zatímco jí by stačil „obyčejný zlatý řetízek“. Lojza naznačí, že se jí její přání může brzy splnit.

V den Jitčiných narozenin se Lojza přihrne s kyticí čajových růží a dárečkem. Jitka rozbálí nádhernou soupravu šperků, přívěsek, náramek a prsten z chirurgické oceli s brilianty.

„To je nádhera... to si od tebe ale nemohu vzít, takovou drahou věc,“ ostýchá se naoko.

„Asi jsi čekala zlato, ale chtěl jsem tě překvapit.“

„To jsi mě překvapil, nečekala jsem dárek,“ lže Jitka.

„Líbí se ti?“

„Jsem úplně dojatá, jaký jsi pozorný, jaký máš vkus, to já neznám...“ odříkává exaltovaně a odmlčí se, aby Lojzovi došlo, že to nezná díky tomu, že žije s takovým tupcem.

Jitka je opravdu pohnutá, neboť tento set je mnohem

dražší než „obyčejné zlato“. Nic už nebrání tomu, aby se mu následně v posteli náležitě brilantově odvděčila.

Spustí se lavina, kterou už nelze zastavit. Lojza si užívá domácí stravy a sexu s jinak upejpvou paní učitelkou a Jitka si vychutnává drahé pozornosti od pana podnikatele. Zároveň se blíží termín propuštění Jiřího z nemocnice. Lojza přemlouvá Jitku, aby se k němu nastěhovala.

„Radši počkáme, až se vrátí z nemocnice,“ vzpírá se.

„Ale takhle to bude mnohem jednodušší. Postavíš ho před hotovou věc,“ přesvědčuje ji.

„Stejně, takhle naráz. Aby pak nevyvedl nějakou hloupost.“

„Neboj, toho zajímaj jen ty jeho studený bestie.“

Jitka se tedy přestěhuje k Lojzovi. Ale je to zcela jiná žena, než ta, která tak sekýrovala svého manžela. Je milá a něžná a dává Lojzovi vše, po čem vždycky toužil. Doma ho čeká teplá večeře, naklizený byt, voňavé a nažehlené prádlo. Do postele chodí v sexy nočních košílkách, dárečcích od Jiřího, a Lojza na ní může oči nechat. Jediné, co by mohlo v budoucnu způsobit vady na krásu, je Jitčin bytostný odpor ke sportu. Jednak se domnívá, že jí zcela postačí pohyb při úklidu domu, jednak nákup sportovního vybavení považuje za zbytečné vyhazování peněz. Ale Lojza o této averzi ještě neví.

Jitka navaří jídlo pro manžela, vyzvedne jej

v nemocnici a odveze domů. Sedí u stolu a Jiří do sebe hází guláš. Jitka neví nic, sedí naproti němu a sleduje, jak Jiří jí.

„Tady je to nějaký jiný, takový prázdný,“ rozhlédne se Jiří kolem sebe.

„Musím ti něco říct,“ spustí váhavě manželka.

„Něco se stalo hadům?“ vyleká se.

„Proboha, vždyť jsi je viděl, umíš myslet také na něco jiného?“

„Tak, co se děje?“

„Chci se rozvést,“ sdělí Jitka s ledovým klidem.

„Cože? Ty? A proč?“ vykulí oči Jiří.

„Odstěhovala jsem se k Lojzovi a chci se s tebou rozvést.“

„A to mi říkáš jen tak?“ zavrčí Jiří výhružně.

„A jak ti to mám říct?“ zvedne hlas Jitka.

„Ty mrcho..., tak on sem chodí krmit hady a při té příležitosti ..., co na něm vidíš, prosím tě?“ křičí Jiří.

„Všechno, co ty nemáš,“ křičí Jitka.

„A to jako co?“

„Váží si mě, obdivuje a není zahleděný jenom do pitomých plazů.“

„Jsem zvědav, jak tě bude obdivovat, až mu začneš předvádět ty své hysterický výlevy, když přijdeš ze školy.“

„Myslíš, že budu muset učit? Za tu almužnu...? Lojzovi úplně postačí, když mu uvařím a uklidím.“

„A podržíš,“ zasyčí na ni nenávistně.

„Jsi odporný,“ odsekne Jitka, práskne dveřmi

a odejde.

Jiří se chytí za hlavu.

Otevrou se dveře a objeví se v nich Jitka: „A nemysli si, že ti všechno nechám. Lojza mi zaplatí takové právníky, že zůstaneš s těmi svými obludami na ulici!“ Znovu práskne dveřmi a odejde.

Jitka nezůstane zcela v domácnosti, na gymplu si ponechá zkrácený úvazek českého jazyka. Lojza bohatě uspokojuje všechny její potřeby a práci může mít jako koníčka, aby duševně nezakrněla. Jitka Lojzu nehoní, nic mu nevyčítá, jako to dělala Jiřímu, protože si je vědoma, že by její pohoda mohla brzy skončit. Jediné, co ji trápí, je blížící se rozvod. Nechce nechat Jiřímu polovinu majetku, nechce se s ním dělit o dům. Chce být majitelkou domu s tučným kontem. Přemýšlí, jak to udělat, aby dům zůstal jenom její. A co ta cenná alba mincí, které má Jiří po tatínkovi! Přeci mu je všechna nenechá. A tak zatímco Jiří si spokojeně užívá ničím a nikým nerušené samoty s hady, vzklíčí semínko na vraždu protentokrát v Jitce. A stejně jako Jiří vymyslí ďábelský plán. Zbaví se Jiřího pomocí mimetických hadů! Musí se dostat do domu dopoledne, když je Jiří v práci, a hady přehodit.

Jitka vytáhne z tašky speciální kleště, které si pořídila pro tuto příležitost. Na zem si připraví přepravku. Opatrně a štítivě uchopí kleštěmi korálovce a strčí ho do přepravky. Kleštěmi překlopí víko přepravky. Poté nabere

do kleští korálovku a vloží do terária patřícího korálovci. Korálovce vysype z přepravky do obydlí jeho mimetické příbuzné. Zhluboka si oddechne. Kleště vrátí do tašky. Nyní musí provést to nejdůležitější, a to nalákat Jiřího, aby sáhl do terária s jedovatým hadem. Z vrstvy několika igelitových tašek vybalí usmrcenou bílou myš, která už zapáchá a kterou had určitě pohrdne. Hodí mrtvolku ke korálovci. Pohledem zkontroluje vykonané dílo a odejde.

Jiří zaregistruje páchnoucí bílé tělíčko a dumá, jak se tam mohlo vzít. A protože zná své plazy dobře, všimne si, že v pelíšku korálovky spočívá had s jiným řazením kroužků. Korálovec! Jitka, ta bestie. Tak ona na něho takto políčila! A bláhově se domnívá, že si toho Jiří nevšimne. Jiří si s ní trochu pohraje a díky její neznalosti ji nakonec lapí do její vlastní pasti. Nyní nadešla ideální příležitost realizovat původní plán, vymyšlený ještě než se odebral do nemocnice. Uloží hady zpět do jejich pelíšků a odstraní smrduté zvířátko. Vysype do misky instantní hráškovou polévku, namaže se silnou vrstvou krému a na tento podklad si „napudruje“ zelený polévkový prášek, takže má krásnou mrtvolnou barvu. Do koutku úst ještě stříkne pěnu na holení. Takto vyzdobený se přesune k teráriím, laská se s plazy a očekává příchod manželky. Jakmile zarachotí klíče, vrhne se na podlahu obličejem k zemi tak, aby mohl po očku sledovat dění kolem mimetických hadů, a předstírá mrtvého.

Jitka opatrně obhlédne nazelenalého a zkrouceného Jiřího. Tak tomu už nic nepomůže. Přistoupí k plánu B. Nejprve přisune židli k vestavěným skříním a z horní poličky vytáhne alba mincí a uloží do skříňky u botníku. Stejným způsobem, jakým to dělala poprvé, přehodí korálovce a korálovku, mylně se domnívající, že hady „uklidila“ na své místo.

Jiří po ní pokukuje a myslí si „Do prdele, tak s kleštěmi sem nepočítal.“

Jitka vyndá z tašky pánev. Vymyslela, že bude přivoláním lékařům tvrdit, že se sem vrátila pro tu velkou titanovou pánev a našla zde uštknutého manžela. Pánev pro jistotu zakoupila v jiném městě, aby sňala veškerá podezření.

S pánví v ruce vytočí na pevné lince lékařskou pohotovost a vyděšeně hlásí: „Okamžitě přijedte, našla jsem tu manžela ležícího na zemi, asi ho něco uštklo.“

Jiří mezitím hbitě vyskočí ze země, vytrhne jí sluchátko z ruky a řekne: „Nikam nejezděte, jsem v pořádku, manželka se spletla.“ Sluchátko položí a otočí se na manželku.

„Mrcho hamižná, chtěla ses mě zbavit?!“ zasyčí.

Jitka se chvěje se hrůzou a mlčí.

„To abych zavolal polici a nahlásil jim pokus o vraždu,“ pokračuje Jiří a otočí se k telefonu.

Jitka na nic nečeká a vší silou přetáhne Jiřího po hlavě pánvičkou, kterou drží v ruce.

Jiří klesne k zemi. Jitka se rozhlédne po místnosti

a zatváří zlovolně. Pomocí kleští vyndá z terária mambu zelenou. Opatrně nadzvedne pánví Jiřímu, ležícímu na zemi, tričko a mambu mu vloží pod tričko. Poskládá do tašky všechny věci včetně cenných alb mincí a odejde.

Za dva dny kdosi u Mráčků zazvoní. Jitka otevře, za dveřmi stojí policista v uniformě a detektiv v civilu a chtějí hovořit s paní Houdovou. Jitka je pozve dál.

„Musíme vám oznámit smutnou událost. Vašeho manžela uštkl had,“ oznámí detektiv, jakmile se usadí do křesla v obývacím pokoji.

„Cože? Jaký had?“ předstírá Jitka překvapení.

„Byla to s největší pravděpodobností mamba zelená. Patrně utekla z terária, neboť jsme ji našli u vás na zemi,“ pokračuje detektiv.

„To je hrozné,“ hlesne Jitka.

„Kdy jste viděla manžela naposledy?“ ptá se policista.

„Nevím, nevzpomenu si...už je to déle...“ mlží Jitka.

Někdo zazvoní.

„To je kolega, zůstaňte, já pro něho dojdu,“ zadrží Jitku policista.

Vrací se. Ne ovšem s kolegou, ale v doprovodu Jiřího. Ten drží v ruce zeleného hada. Vypadá jako mamba. Dojde s hadem k Jitce. Jitka vstane a zděšeně couvá směrem ke krbu. Porazí stojan s krbovým nářadím, z krbové římsy shodí vázičku. Zastaví se nalepená na římsu.

Jiří k ní dojde a vrazí jí hada pod nos. Jitka nevěřičně lapá po dechu.

„Bojíš se, vid’?“ ucedí Jiří.

Jitka neodpovídá, celá se třese a třeše pohledem z hada na manžela.

Jiří sarkasticky pronese: „Přinesl jsem ti překvapení, miláčku. Můj nový přírůstek. Toto je užovka rodu Philothamnus, mimetická kolegyně mamby zelené.“

Jitka vyděšeně vrtí hlavou.

Jiří se ušklíbne: „Ani ti nemusím vysvětlovat, kterého hada jsi...“

Policisté se ještě poptávají po ukradených albech, Jitka jim je vydá dobrovolně, neboť si je vědoma, že by je stejně našli. Jako další důkaz policisté předloží výpis z telefonního účtu, kdy Jitka volala pohotovost, aby zakamuflovala vraždu manžela.

Zatímco si počestná paní učitelka odpykává trest, Jiří spokojeně obchází terária. Měl by být šťastný, že jej už nikdo neodhání od jeho miláčků. Ale něco vzadu mu našeptává...

Blbej rok

Tento příběh se stal v době před mobilními telefony, v dobách, kdy otcové bedlivě střežili čest svých dcer.

Před vilou Marečkových zaburácela motorka. Lýdie se vracela po hodině stanovené rodiči.

„Co kdybych šel na chvíli k tobě?“ dotíral chlapec.

„Romane, neblbni, máma je přeci doma,“ namítala dívka.

„Ta už dávno chrní, budu potichu jak myška,“ nenechal se odradit Roman.

„Určitě nespí a čeká... Zas to schytám,“ obávala se Lidka.

Ještě se chvíli handrkovali, zvítězila Lída, dostrkala Romana zpět na Hondu a pohltila ji černočerná tma velkého domu.

Potichu nakoukla do ložnice rodičů v patře. Zprvu se schovávala za dveřmi, jestli nevyletí máma zjednat nápravu za pozdní příchod. Nic se nedělo, tak opatrně vešla dovnitř. Postel pečlivě ustlaná, rodiče nikde.

„Kdybych věděla, že máma s tátou nakonec šla, Roman mohl klidně k nám,“ pomyslela si.

Rodiče celý týden řešili, zda má matka jít s otcem na třídní sraz či ne. Standa byl „áčko“, Květa „béčko“ a Květina nejlepší kamarádka byla z áčka. A jak to

udělat, když si chce Květa s touto kámoškou pokecat a přitom nedělat manželovi „stíhačku“.

Když si nalévala v kuchyni minerálku, vyděsila ji hlasitá rána odněkud z komory.

„Zloděj!“ blesklo jí hlavou. Nečekala, vypálila z domu a zazvonila u sousedů.

Starý Homolka se přišoural za dlouhou dobu, v pyžamu a rozčuchaný. Jakmile spatřil sousedovic mladou, vyvalil oči.

„Co se děje, Lidko?“

„Pane Homolka, někdo se k nám vloupal, jsem v baráku úplně sama a hrozně se bojím,“ líčila třesoucím se hlasem Lída.

„Ale jdi...“ Homolka neměl v tak pozdní hodinu chuť cokoliv řešit.

„Opravdu, slyšela jsem ránu, jako by někdo vystřelil,“ svěřila se dívka.

„No tak pojd' dál...“ vyzval ji neochotně.

To už se objevila i paní Homolková, rovněž v nočním úboru. Od svého muže se lišila pouze natáčkami ve vlasech. Oba potvrzovali statisticky nedoložené pravidlo, že někteří manželé si po dvaceti letech začnou být velmi podobní.

Homolka vzbudil svoje dva hromotluky, kluky 17 a 18 let staré a rozkázal: „Lidka říká, že se k nim někdo vloupal. Pudem to vomrknout.“

Potom se něžně zahleděl na děvče, které znal od plenek a které se líbilo nejenom jemu, ale i jeho synům,

zatím však bez odezvy, a pravil: „Nic se neboj, Liduško, tady Božka ti zatím uvaří kafe. Že jo, Bóžo,“ kývl směrem k manželce.

„No jo,“ zabručel jeho dvojník.

Mužská část rodiny Homolkovy zběžně prošla přízemí sousedního domu.

Tatík rozhodl: „To stačí, jestli tu byl, dávno už utek.“

V bezpečí vlastního domova Lídě dramaticky vyličili, jak prolezli celý podezřelý objekt skrz naskrz, avšak nikoho nečapli.

„Ale co když se vrátí?“ děsila se Lída.

„Bude lepší, když tady zůstaneš do rána, člověk nikdy neví,“ pouvažoval vládce rodiny.

Zpytavě se zahleděl na Lýdii a potom na šťastně rozšklebené obličejce svých synů a dodal: „Lidunko, budu tě tam muset zamknout. To víš, ti moji dva vlčáci, my budeme nahoře, vy budete dole, neměl bych klid. Nerad bych, aby tvůj táta honil naše kluky s vidlema kolem chalupy.“

„Mně to nevádí, pane Homolka, hlavně, že se nebudu bát,“ souhlasila Lída.

„Jen kdybyste dali na dveře lístek, že spím u vás,“ požádala.

Tomáš její prosbu přechoťně splnil.

„Kdybys ještě něco potřebovala, klidně zabouchej, já hned přijdu,“ prohlásil tatík Homolka v dobrém úmyslu, sklidil však pouze pobavený pohled své drahé polovičky a ironický úšklebek svých potomků.

Tak se Lída ocitla za zamčenými dveřmi, před nimiž střídavě hlídkovali Tomáš a Kája v bláhové naději, že se stane zázrak, dveře se otevřou a oni vklouznou do náruče pohledné slečny Marečkové. Nahoře se nervózně převaloval táta Homolka, Božka hlasitě chrápala a znělo to úplně stejně jako chrochtání jejího muže v nejtvrdějším spánku.

Marečkových vila ve skutečnosti nebyla vůbec opuštěná. Květa Marečková se rozhodla, že na ten sraz nepůjde. Zašla si do pokojíku dcery půjčit časopis, lehla si na Lídinu postel a začetla se, jak bojovat s celulitidou. Protože si předtím vzala prášek na spaní, záhy usnula. Probudila se, pod hlavou se jí válel zmuchlaný časopis. Budík ukazoval půl čtvrté. Ztuhla. Proboha, kde ta holka je!? Doběhla do ložnice, kde našla jen prázdnou postel. Ten Standa to dneska natáhnul! Bleskově se opláchla, oblékla, skočila do auta a uháněla do vedlejší vsi, bydliště Romana Čiháka. Dům opouštěla garáží, a tak si nemohla všimnout, že na dveřích hlavního vchodu visí lísteček: „Jsem v pořádku, spím u Homolků. Přijdu ráno. Lída.“

Květa zburcovala celou rodinu Čihákových a dožadovala se své dcery.

„Lída tu opravdu není, přijeli jsme po půlnoci a šla normálně domů,“ vysvětloval napadený Roman.

Vyděšená matka Marečková odkvačila do města za manželem.

Roman vytlačil z garáže Hondu a také odjel hledat Lídu, i když absolutně netušil, kde by měl začít.

Květa našla Standu před hospodou, jak si důvěrně povídal s podroušenou spolužačkou. Odhodila ji stranou a zaječela: „Lída se ještě nevrátila domů, s Romanem taky není, vůbec nevím, kde je.“

Standovi šrotoval v hlavě neurčitý a těžko uchopitelný shluk myšlenek. Snaha zařadit je do logických souvislostí po kombinaci vína, vodky a piva po chvíli přinesla kýžený výsledek: „E...“?

„Prober se, ty pitomče, ztratila se ti dcera,“ snažila se Květa a vrazila mu pár facek, aby se probral. Vtáhla ho do hostince, tam mu objednala dvojité presso a společensky zcela znehodnocenému kolektivu líčila celou tragédií. Opilí spolužáci se ji snažili uchlácholit, ale Květa byla strachy bez sebe.

Zatímco Květa Marečková naháněla manžela, Roman bezcílně bloudil po okolí, nevěda, co dělat. Nakonec se ocitl před domem Marečkových a přečetl si na dveřích cedulku. V domnění, že Marečkovi jsou už doma, jen zapomněli sundat lísteček, jej strhl ze dveří. Kroutil nevěřičně hlavou.

Standa a Květa dorazili domů. Standa střízlivěl nad dalším hrnkem kávy.

„Co budeme dělat?“ naříkala Květa.

„Třeba šla k nějaké kamarádce, počkáme do rána, určitě se vrátí,“ snažil se ji uklidnit.

Sám však nevěděl, co si má o tom všem myslet. Měl o dceru hrozný strach, ale snažil se to před manželkou nedávat najevo.

„A co když potřebuje pomoc?“ zoufala si matka.

Lída pomoc opravdu potřebovala, ale ve zcela jiné podobě. Od té doby, co ji otec Homolka zabezpečil před případným otěhotněním, chtělo se jí hrozně na malou. Ležela se zkrříženými nohama a snažila se nemyslet na svoje trápení. Vyčítala si, že pila kafe na noc. Nutkání se však stupňovalo, tiskla stehna k sobě a začalo ji bolet břicho. Já to do rána nevydržím! Styděla se zabušit na dveře, musela by pak celé rodině oznámit, že se jí chce „jenom čurat“. Močový měchýř dosahoval kritického bodu naplnění. Lýdie tápala po pokoji a hledala nějakou vhodnou nádobu. Nenašla však vůbec nic. V pokoji byl veliký květinový stůl s rozličnými druhy kaktusů, sbírkou a chloubou starého Homolky. Postupně brala jeden květináč za druhým a spravedlivě všechny kaktusy obdarovala, dávajíc si přitom bedlivý pozor, aby se nepopíchala.

Ráno, právě v okamžiku, kdy se matka rozhodla volat policii, se Lidka objevila doma.

„Kdes byla?“ vyjela na ni matka.

Lídě bylo divné, že rodiče nenašli její vzkaz. Dopodrobna jim vylíčila noční dobrodružství, pouze epizodu s kaktusy vynechala. Rodiče se po sobě tázavě podívali a poté se zraky všech upřely na dveře komory.

Otec, nejsilnější a nejodvážnější, vyrazil první. Nyní bylo jasné, co Lídu tak vyděsilo. Zdi i strop byly obarveny ovocným vínem a zátka, která při vystřelení z demážonu způsobila tu velkou ránu, se válela na zemi.

Roman se smál, když mu Lída vyprávěla, jak Homolkovi honili zloděje a jak se otec Homolka postaral o její čest. I Romanovi zatajila kaktusovou story. Roman zase zamlčel příhodu s utrženým lístečkem, neboť tušil, že by ho Lída ani její rodiče za to nepochválili. Kaktusy a utržená cedulka zůstaly navždy neodhaleny.

O pár dní později klábosili Standa Mareček a Ruda Homolka v hospodě u piva a stěžovali si, jak je tenhle rok blbej. Okurky napadla plíseň, švestky šárka, víno vykvasilo a jako vrchol všeho, Homolkovi odešla celá sbírka kaktusů.

Drákulka

„Tak co tomu říkáš, znalče?“ zvědavě pomrkvával Karel.

„To je teda něco... vlastně vůbec netuším, co,“ kroutil hlavou Radim.

Radim a Monika byli vášnivými pěstiteli květin. Pro Moniku, učitelku v mateřské školce, byly mlčenlivé zelené krásky báječnou relaxací po dnu nabitým křikem dětí. Pro Radima, biochemika a genového inženýra v Ústavu molekulární biologie rostlin, byl zelený svět prací i koníčkem. Manželé měli nejraději kamaráda Karla, který hodně cestoval a nikdy nezapomněl svým přátelům přivést „nějaký to lupení“, jak říkal.

Karlův návrat z Brazílie v tomto ohledu předčil všechna očekávání. Obdivně i v rozpacích hleděli na obrovitou, asi 1,5 m vysokou rostlinu se zvláštními, zhruba 3 cm silnými listy, jejichž konce se plynule nezužovaly, ale vypadaly jako utáté něčím ostrým. Vzhledem k tomu, že držely na silné stopce, připomínaly trochu širokánský vějíř zelených nanuků. Uprostřed trůnilo podivné poupě ve tvaru přesýpacích hodin.

„Kdes ji sehnal?“ vyzvídal Radim.

„Přines mi ji ňákej domorodec, má takovej zkomolenej indiánskej název, něco jako uhrančivej duch pralesa...“

„A jaks ji sem dostal?“

„No letadlem se mnou neletěla.“

„Takže jsi ji propašoval na loď?“ řekl se smíchem Radim.

„Když se znáš se správnými diplomaty...“ Karel naznačil známým gestem peníze.

Monika marně listovala knihou o subtropické květeně. Nakonec musela kapitulovat: „Není to vůbec ničemu podobný... naprosto se nechytám...“

„Sem říkal, že to bude spešl překvápko,“ naparoval se Karel.

Radim a Monika dál hledali v atlasech a encyklopediích, brouzdali na netu, pro zeleného obříka však název nenašli. Nevěděli sice, jak se nový přírůstek jmenuje, přesto o něho pečovali a dychtili, až vykvete. Po dvou týdnech ale začala bizarní květina jevit známky usychání. Marně Radim poskakoval s konvičkou, marně Monika sháněla speciální půdní výživu. Ta nevděčná potvora celá seschla a zežloutla, scvrkla se v nevzhledné koště, a tak ji ponechali svému osudu. Vyhodit ji, se neodvážili, co kdyby přeci?

„Tak co dělá to tvý hovado?“ zahlaholil Karel do telefonu.

„Šla na aerobic... ale co ti udělala, že jí tak nadáváš?“ ostře odpálil Radim. Zrovna přišel z práce a neměl náladu na Karlův specifický humor.

„Co blbneš, já myslím tu obrovskou kytku,“ vysvětloval Karel.

„Aha...tak ta přišla pryč, úplně uschla, i když jsme ji zalezjali,“ uklidnil se Radim, napochodoval s mobilem do obývacího a stočil zrak ke Karlovu diplomatickému úspěchu a svému pěstitelskému neúspěchu. Květinka jej vítala čerstvě zelenými listy a nádherným růžovým květem.

„A hele vona kvete...“ vyjekl překvapeně Radim.

„Kolik jsi toho vypil?“ zavrčel Karel.

„Nic, dál jsem si srandu, kytky je v pohodě, přijď se podívat.“

„Mončo, vidělas to?“ uhodil na manželku.

„Co?“

„Tu kytku od Karla. Ona rozkvetla!“

„Já vím,“ usmála se záhadně Monika.

„A chápeš to?“

„Jo, ale nelámej si s tím svou vědátorskou hlavičku,“ rýpla si Monika.

„To si teda budu lámat, co jsi s ní udělala?“ řekl dotčeně Radim.

„Šla jsem na to jako ty, odborně,“ řekla ironicky.

„Jo, a jak?“ zbystřil Radim.

Přeci není možné, aby pitomá kytky měla osobní sympatie pro Moniku a jeho jako genového odborníka naprosto ignorovala.

„Dělala jsem řízky z balíčkového masa a tu vodu, co zůstala na tácku, jsem pod ni nalila. A ona se zazelenala. Tak jí pokaždý do vody na zalévání přidám trochu krve,“ vysvětlovala.

„Hm, to je důkladný vědecký postup. A kde tu krev bereš?“ jízlivě opáčil.

I teď měla odpověď: „Přece v masně.“

Postupem času dopřávali svému mazlíčkovi stále více a více krve. Monika květinu něžně ironicky pojmenovala Drákulka. A milá Drákulka se jim odměňovala a na stále kvetoucím květu předvedla celou paletu odstínů od růžové až po vínově červenou. Zelené listy potemněly.

Radim odřízl kus Drákulčina listu a potají jej prozkoumal v ústavu tak, aby Monika nevěděla. Nic neobvyklého však nezjistil.

Monika začala chodit přímo na jatka, protože místní masna nestačila saturovat Drákulčinu spotřebu, a nosila si odtamtud bandasku plnou našlehané krve. A Drákulka chlemtala a chlemtala. Už jenom lehounce ředěnou krev. Zelené listy zrudověly. Pro nezaujatého pozorovatele vypadala odpudivě. Dávno přestala být okrasou, stala se nevzhledným monstrem. Pro naše dva nadšence vzrušující a provokující raritou. Ustálila se na sytě rudém květu a červenorůžové barvě listů s nachovým žilkováním. Vypadaly jako kusy masa.

„Jako kusy masa“, napadlo Moniku.

„Jako kus kotlety,“ napadlo Radima a kousek odkrojil. Žmoulal úkrojek v ruce, barvou, konzistencí i vůní mu to stále více připomínalo maso. Hodil kousek na rozpálený olej, okořenil, ochutnal.

„Vynikající přírodní řízek,“ jásal a citoval ze slabikáře: „Ema má mísu a my máme maso.“

Monika zprvu pociťovala spíš rozpaky. Něco ji znervózňovalo, ale nevěděla co. Když však viděla manželovu euforii, sdílela ji taky. Taková už byla.

Květina měla úžasnou regenerační schopnost, odkrojený list dorostl během čtyř hodin, a tak mohl Radim testovat rostlinu dle libosti. Protože v jejím složení neshledal nic nebezpečného, spokojeně pokračoval v konzumaci. Denně se z jejich bytu linula vůně pečeného či smaženého masa, až to sousedům nevonělo.

Monika vyzozorovala, že záleží od krve, kterou Drákulku nakrmí, a podle toho má maso chuť hovězího, telecího či vepřového. Tajuplná rostlina dovedla vykouzlit i imitaci drůbežího, ale to moc nezkoušeli, protože kuřat v „akci“ si jako učitelka a vědecký pracovník užili dost, raději si dopřávali „svíčkovou“ a „roštěnky“. Užívali si každý den, vychutnávali svou úrodu obnovující se neuvěřitelnou rychlostí. Nikomu nesvěřili svůj objev, své tajemství. Byli šťastni. Všichni tři. On, ona i Drákulka.

Radim vešel do kuchyně zrovna, když Monika připravovala bramborové placky. Trefila se mu do chutě, neboť „maso“ se mu začalo zajídat. Také jej trápila barva pleti, jelikož pomalounku získával lehce nazelenalý odstín. Monika měla stejný problém. Snažila se aspoň svou nedomrlou tvářičku maskovat silnou vrstvou

krycího make-upu. Postupně přešli na bezmasý jídelníček, protože cokoliv z masa jim způsobovalo nevolnost.

„Když jdu kolem masny, je mi úplně na blití,“ svěřil se ženě.

„Taky už nemůžu chodit na jatka.... “ přitakala Monika a tím naznačila, že Drákulka má s krví šlus a bude si muset vystačit s obyčejnou vodou.

To však rozmazlenou Drákulku zaskočilo a z trucu spáchala sebevraždu. Když nedostávala svůj obvyklý přiděl ředěné krve, vrátila se brzy do zelené podoby. Poté zcela uschla a opadala. Záhy skončila v popelnici jako trs chrastivého balastu.

Radim a Monika se cpali těstovinami, bramborami a rýží, chroupali mrkvičku, kedlubny, ředkvičky, jablíčka a hrušky, vařili si brokolici a květák, dokonce baštili top vegetariánské hitparády, a to ovesné vločky a obilné zrno i se slupkou. Byli sami sebou okouzleni a fascinováni, co vše dokážou pro zdravou výživu. Vyvolávalo to v nich nezměrné uspokojení a mladistvý elán, a jako všichni podobně napravení masožrouti začali svou dokonalost vnucovat i ostatním lidem, takže se jim začalo přezdívat „pohankový teror“. Jediné, co jim vadilo, byl ten nazelenalý přetrvávající nádech pleti. Doufali však, že to časem zmizí, stejně nenávratně jako zmizela Drákulka.

Jednou ráno se Radim probudil a zhrozil se, vedle něho ležela nějaká cizí zelená ženská. Při bližším ohledání zjistil, že tato zelená přišera je Monika.

I ona se zděsila. Tohle zelené strašidlo je můj muž? Ten expert na zdravý život?

„A je to tady, Drákulka se vrátila,“ zalkal Radim.

„Co to plácáš, vždyť to byla jen blbá kytka,“ odsekla Monika

„Ne, byla to zakletá duše pralesního tvora Achuachaha, četl jsem o tom. Ty se vtělují do rostlin, a kdo je nechá zahynout, tomu se pomstí. Ze záhrobí.“

„Panebože, ty jsi magor. Přemýšlej raděj, co budem dělat, takhle přeci nemůžem do práce.“

„Nemůžem dělat nic, vůbec nic. Nemůžem nikomu říct, že jsme se kdysi přežírali masem, navíc ještě takovýmhle vod tamtý. Akorát by z nás měli všichni strandu!“

„Něco musíme udělat, přeci tu takhle nezůstanem!“ vylítla Monika.

Ještě dlouho se dohadovali, vzájemně obviňovali a také se divili, jak mohli být tak hloupí a té bestii na ten trik s krví a masem tak lehce skočit. Když se trochu uklidnili, zapřísahali se, že se to nikdo nikdy nedozví, ať se děje, co se děje. Toto společné tajemství si s sebou vezmou do hrobu. Leč ani vzájemná přísaha jejich zbrusu novou image nevylepšila. Smířili se s tím, že nyní budou muset nějakou dobu setrvat v zajetí domova, protože takto nelze chodit ani do práce ani na veřejnost.

Zavolali své přítelkyni doktorce Olze a poprosili ji, aby jim vystavila neschopenku u nich doma. Olga se samozřejmě dožadovala vysvětlení. Radim si narychlo vymyslel, že „jen tak blbli s chlorofylem,“ což by u biochemika nemělo být až tak velkým překvapením. Olga si o tom myslela své, ale nakonec jim vyhověla a vypsala neschopenku, neboť to byli přátelé a měla je ráda. Dokonce jim chodila obden nakupovat. Zelená barva tmavla a tmavla a Olžini pacienti se už podobali lahvím od piva. Olga to nevydržela a její profesní čest a obavy o život přátel zvítězily nad loajálností. Do bytu s ní vtrhl tým zdravotnických zřízenců, násilím vtěsnali nešťastné manžele do nosítek a odveklí do blízké nemocnice na infekční oddělení.

Zde umístili každého z nich na samostatný pokoj. Děčila je pouze skleněná přepážka, takže na sebe viděli, ale nemohli spolu mluvit. Zkoumali je všichni odborníci, kteří se v nemocnici vyskytovali. Absolvovali všemožná vyšetření a testy, odběry krve, moči, tkáně. Veškeré odebrané vzorky byly podrobeny všem dostupným laboratorním zkouškám.

Výsledek? Nic! Absolutně nic. Byli shledáni naprosto zdravými. Kromě zelené kůže na nich nebylo nic nenormálního. Přesto se primář Marek rozhodl, že si pacienty na oddělení nechá a pokusí se přijít celé záhadě na kloub. Komunikace s nimi byla prachmizerná, oba

svorně tvrdili, že netuší, jak se to mohlo stát a že tu výmluvu s chlorofylem si vymysleli, aby snáze získali neschopenku. Škemrali, že chtějí jít domů na revers, ale primář nechtěl ani slyšet.

„A co inkubační doba?“ tvrdil jim. „Nemoc ještě může propuknout v jiné formě a být velmi nakažlivá. Dokud budete zelení, musíte tu zůstat,“ rozhodl nekompromisně.

Primář Marek dopsal výkaz výkonů pro zdravotní pojišťovnu, vstal od stolu, aby se protáhl, když v tom na něj kdosi zezadu skočil a přišpendlil ho k zemi. Na zátylku ucítil kovový chlad kruhového ústí hlavně. Několik vteřin se nic nedělo. Marek se celý chvěl. Náhle sevření povolilo a napadený cítil, jak se zbraň pomalu vzdaluje. Převalil se na záda a spatřil podsaditého chlapíka v kožené bundě, asi 45 let, jak se nad ním sklání a stále míří pistolí.

„Co, co chcete?“ koktal Marek.

„Vstaňte,“ rozkázal muž.

„Co to má znamenat?“ bránil se rozhořčený lékař.

Muž mu ukázal služební průkaz a řekl: „Jsem Ivan Holý z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a terorismu. Dostali jsme zprávu, že držíte na oddělení dva velmi podezřelé a nebezpečné jedince a ani jste se neobtěžoval informovat policii.“

„Vy myslíte... ty dva... zelené?“ došlo Markovi.

„Jistě, koho jiného.“

„To mě vůbec nenapadlo, že by mohli být nebezpeční.“

„A víte, co pan Kopecký dělá?“

„V nějakým... výzkumným ústavu.“

„Ano, specializuje se na genovou modifikaci rostlin. Kdo může genově modifikovat rostliny, může genově upravit i člověka.“

Poté se policista naklonil k doktorovi, zúžil oči a významně řekl: „Zvláštní, nemyslíte?“

„To není tak jednoduchý, jak říkáte, jako lékař o tom musím něco vědět,“ odporoval Marek.

„A co chemické zbraně?“ zaútočil znovu vyšetřovatel.

„To jako myslíte, že by byl napojen na teroristy?“ podivil se doktor.

Holý jen pokýval hlavou.

Marek se dlouze zamyslel a pak rezolutně prohlásil: „Já si to v žádném případě nemyslím.“

Podiv, pozvednutí obočí a chladná otázka: „A proč?“

„Protože Talibanci ani Čečenci nejsou zelení.“

Specialista pro potírání organizovaného zločinu mu věnoval toliko káravý pohled. Poté projevil přání s oběma nebezpečnými individui ihned mluvit. Doktor se rozhodl pro malou pomstu za to nečekané přepadení.

„A to tam chcete jít takhle?“ vybafl na Holého.

Ten překvapeně vzhlédl, netušil, co má Marek za lubem.

„Třeba mají nějakou prudce nakažlivou nemoc a vy se nakazíte,“ strašil.

„Vy tam taky chodíte 'takhle',“ oponoval policista.

„Jistě, ale my jsme nemocniční personál, navíc infekčního oddělení a jsme očkovaní proti všem možným infekcím a nemocem, dokonce i proti tropickým. Celá očkovací kúra trvá několik měsíců. A vy tam chcete vtrhnout bez jediné ochrany?“

Holý zaváhal: „A co mi radíte?“

Doktor úlisně: „Musíte si vzít ochranný oblek. Chvilí počkejte, seženu vám ho.“

Vzdálil se a za půl hodiny přinesl mundúr, který pamatoval nejméně Varšavskou smlouvu. Dalo to trochu práce ho sehnat, ale po nemocnici se už rozneslo, jak pan Holý ošklivě zacházel s panem primářem, takže mu všichni rádi vyšli vstříc.

Policista vyvalil oči: „Tohle, že si mám vzít na sebe? To my máme tedy mnohem lepší.“

„To víte, na vnějšku jde taky mnohem víc peněz než do zdravotnictví,“ rýpl si doktor.

„V zájmu státu,“ povzdechl si pan Holý.

„A pracujícího lidu,“ dodal pan Marek.

Policista se nasoukal do ochranného obleku a nejistým krokem kosmonauta se dopotácel k překvapeným manželům Kopeckým. Osazenstvo nemocnice se zadostiučiněním a úšklebky sledovalo jeho namáhavou pouť z primářského pokoje na infekci.

„Pokud mně budete stále tvrdit, že nevíte, proč jste tak náhle zezelenali, garantuji vám, že odsud nevyjdete,“ rozloučil se rozzuřený vyšetřovatel s Radimem.

Vládu nad infekčním oddělením nyní převzala policie. Přes protest všech lékařů policisté umístili na pokoje obou manželů Kopeckých kamery a odposlechy a trvale je monitorovali. Jediné, čemu primář Marek dokázal zabránit, bylo, že kamery nebyly rozmístěny na sociální zařízení u obou pokojů, protože aspoň nějaká důstojnost musí oběma podezřelým zůstat. Detektiv Holý nelenil. Vyslechl všechny lidi z ústavu, odnesl si veškeré materiály, na nichž Radim pracoval, proklepl Moničiny kolegyně ze školky i sousedy manželů Kopeckých. K žádnému závěru však nedospěl. Nejvíce času pochopitelně věnoval zeleným klientům, donesl si na to svůj vnitřácký ochranný oblek. Z manželů ale nikdy nic kloudného nevydoloval.

„K čemu jste potřebovali pořád krev, když tvrdíte, že jste vegetariáni?“ uhodil jednoho dne na Radima.

„Měli jsme strašně rádi prdelačku, tak jsme si ji furt vařili.“

„A že tak často? To je nevídané,“ ironicky opáčil.

„Taky se nám pěkně zhnusila a díky tomu už nejíme maso,“ přesvědčoval nevěřícího detektiva Radim.

To Monika zvolila těžší kalibr: „Přidávala jsem si ji do koupele. Jako Čachtická paní. Abych byla krásná.“

„Evidentně vám to nepomohlo.“

Ivan Holý byl zoufalý. V podstatě na oba manželé nemohl, nic neprovedli, jediné jejich provinění bylo, že

byli totálně zelení, což ovšem ke vznesení obvinění nestačí.

„A víte, že mají dceru ve Státech?“ otázal se Holý doktora Marka.

„A co to má s tím společného?“ zeptal se překvapeně Marek, i když tušil, kam míří.

„Otec biochemik, dcera makrobioložka, pracuje v Ohio v Ústavu molekulární biologie.“

Naklonil se k doktorovi, opět zúžil oči a významně řekl: „Zvláštní, nemyslíte?“

Doktor pokrčil rameny.

„Vám to opravdu nic nesignalizuje?“ dorážel dál vyšetřovatel.

Primář se dlouze zamyslel a pak hádanku vyřešil: „Jen to, že dcera vystudovala podobný obor jako otec.“

„No, to taky,“ zklamaně hlesl detektiv.

Primář Marek oběma svým pacientům vymohl, že se mohli jednou denně scházet, i když pod bedlivým okem kamery.

Radim hladil lehce se vzpírající ženu po prsou, když tu pocítila, že jí do podprsenky nenápadně vsunul jakýsi papírek. Na záchodě jej rozbalila a stálo v něm: „Budu tvrdit, že k nám vtrhli mimozemšťané, vypadali jako 1,5 m velcí zelení mužičci s tykadly a znásilnili Tě.“

„Manželku nechte na pokoji, má z toho doteď hrozný trauma a nechce o tom mluvit. Nechtěla, abych Vám to

řekl. Hrozně se stydí, i když za to de facto nemůže," vysvětloval Radim.

To bylo moc i na detektiva Holého. Nejraději by postupoval dle svých metod, ale nemohl praštit nevinného člověka před očima nemocničního personálu a kolegy sedícího o dvě místnosti dál u obrazovky.

Ovládl se a zeptal se: „A vás taky znásilnili, že jste zelený?“

„Ne, já se nakazil pohlavním stykem od manželky.“

„Nevídaná teorie.“

Zhnusený vyšetřovatel vzteky bez sebe opustil Radimův pokoj. Manželky už se raději na to ptát nebude, další bláboly by asi neunesl.

Mezitím Karel chodil přátelům zalévat květiny. Všiml si, že ta, kterou jim přivezl z Jižní Ameriky, tu nikde není.

„Pane primáři, už jsme tu přes dva měsíce, proč nemůžeme být s manželkou chvíli úplně sami?“ vzpíral se Radim.

„Vy myslíte kvůli tomu?“ naznačil kopulační gesto.

„Kvůli tomu taky a vůbec. Už máme toho věčného šmírování plný zuby, nic jsme neudělali. Tak proč s námi zachází jako se zločinci?“

„Věřte mi, jsem na vaší straně, už jich mám taky plný zuby. Komplikují nám práci, všude se pletou a stejně nic nevyšetřili.“

Policista sedící za obrazovkou se zatvářil uraženě.

Hodný pan primář Marek zařídil, že se z jednoho pokoje odstranily kamery a odposlechy a manželé byli ponecháni celý den a celou noc spolu.

Radim se rozkošnický protáhl a povídal: „Teď jsem dostal šílenou chuť na krvavej steak.“

Monika: „Ne moc propečený, trochu do něj řízneš a vystříkne z něj krvavá šťávička.“

Poprosili pana primáře. Pan primář se cítil tak trochu zodpovědný za překérní situaci, do které se oba manželé dostali. Poslal sestřičku pro maso a pozval do nemocnice svého známého, kuchaře, který zde připravil oběma gurmánům krvavý biftek.

Sestřička přinesla jídlo na pokoj a jen se dotázala: „Chcete k tomu tatarku?“

„V žádném případě, to by se úplně zničila chuť toho masa,“ poděkoval se Radim.

S chutí vše snědli, lehli si do postele a v objetí usnuli, protože v noci toho moc nenaspali.

Radim se probudil a zhrozil se, vedle něho ležela nějaká bílá ženská, při bližším ohledání zjistil, že je to Monika. I ta se zprvu zděsila cizího chlapa. Pak se začali divoce radovat. Jsou zase normální!!!!

Radovala se a slavila celá nemocnice.

Doktor Marek se naklonil k detektivu Holému, zúžil oči a významně řekl: „Zvláštní nemyslíte?“

Detektiv Holý se zatvářil nasupeně a uraženě.

Marek dodal: „Teď už je tu nemůžeme držet, nic jim není.“

Holý jen vrtěl hlavou.

Vášnivá noc v nemocnici nezůstala bez následků. Za devět měsíců se našim manželům narodila holčička Verunka. Vyrostla v krásnou blondýnečku s modrýma očima.

Když bylo Verunce pět let, poprvé se zúčastnila domácí zabíjačky u dědy a babičky. Rodiče usoudili, že už je natolik velká, aby poznala celý ten proces, který jí přináší na talíř to dobré masíčko, které Verunka na rozdíl od většiny svých vrstevníků tak miluje a které může jíst bez příloh a bez té odporné zeleniny.

Verunku vše zajímalo, nejvíce ji však fascinovalo, když viděla babičku, která z čerstvě poraženého čuníka vypouští krev, rytmicky pohybuje přední nohou prasete a z jeho krku prýští a stříká čerstvá krev do bandasky. Poté Verunka dychtivě sledovala, jak babička rukou našlehává vzácnou tekutinu, aby se nesrazila. Jakmile babička odložila bandasku na okenní parapet a vzdálila se, holčička hbitě přiskočila k bandasce a ochutnala její obsah. Labužnický se olízla. Ano! Nyní si byla jista, bude jezdit s maminkou a tatínkem na další zabíjačky, neboť takovou dobrotu si přece nemůže nechat ujít!

Strach

Kužel světla protál skleněnou výplň dveří do ložnice. Marcela se přikrčila pod dekou a hrůzou ani nedýchala. Jas baterky pohladil stěny na chodbě a přesunul se do obývacího pokoje.

Mrkla na budík stojící na nočním stolku. Displej ukazoval za deset minut čtyři. Vláda pekla a nočních duchů.

Marcela trpěla nepřekonatelnou fobií. Bála se nočních lupičů. Někde se dočetla, že tito řadí nejčastěji kolem čtvrté ráno, protože v tu dobu mají lidé nejtvrdší spánek. Mladá žena se v tuto dobu pravidelně probouzela. Zbrocená potem se lekala sebemenšího šustnutí a vyděšená se plížila na toaletu. Ulehčeně si vždy oddychla, když zjistila, že tam na ni nečeká zabiják s nožem v ruce a punčochou na hlavě. Ještě zkontrolovala, zda malý Honzík ve svém pokojíčku dýchá. Ráno se svým nočním děsům usmívala.

Manžel byl věčně na cestách, montéři nebývají moc doma. Jakmile byli spolu, nikdy se nebála a zapomínala na své noční můry.

Když se loučili, občas špitla: „Já se tady sama bojím.“

Vysmál se jí: „Čeho, prosím tě, tady v paneláku? Vždyť je kolem plno lidí!“

Odjel a Marcela znovu osaměla se svým strachem. Ona a čtyřletý Honzík. Večer jí před očima defilovaly

morbidní představy o znásilněných matkách a uškrcených dětech. Před čtvrtou byla zase vzhůru.

„Ať si vezme ty peníze a vypadne. Jen ať nás nechá na pokoji,“ tiše se modlila.

Vybrala z účtu třicet tisíc. Manžel nic netušil. Vždy před ulehnutím je položila na jídelní stůl v obývacím pokoji. Usínala osvobozena přinejmenším od jedné děsivé představy, a to, jak z ní chlap v černé kápi chce vytlouct, kam dala peníze.

„Co když se Honzík probudí a bude chtít jít čurat nebo se napít? Prosim tě, spi, Honzíku, děťátko moje,“ napínala uši a dělala se, aby se neotevřely dveře dětského pokojíku.

Ráno odvedla děcko do školky a šla nahlásit krádež na policii.

„A proč jste nechala takovou sumu peněz jen tak volně povalovat po stole?“ kroutil hlavou policista.

„Bála jsem se. Nechtěla jsem, aby to hledal. Prostě, aby si vzal peníze a šel,“ vysvětlovala.

Nevěřili jí, podezřívali ji, že byla domluvena s nějakým komplicem. Přesto s ní jeli do bytu, pomohli vyměnit zámek a ten původní odeslali na expertízu, zda byl otevřen klíčem či planžetou.

„To je mi jedno, jestli mně věří nebo ne. Hlavně, že jsme to s Honzíkem přežili, že nám nic neudělal,“ honilo se jí hlavou.

Teprve když policisté odešli, zhrozila se: „Proboha, a co když přijde zase? Kde já seženu dalších třicet tisíc?“

Manželská romantika

On klimbá u televize, ona ukusuje slané tyčinky, popíjí víno od těch dvou Němců a s dojetím sleduje scénku představující šťastnou rodinku.

Filmový tatínek, filmová maminka a filmová dcerka se v ní drží za ruce a utíkají prosluněnou ulicí. Holčička poskakuje v nadýchaných růžových šatečkách, na nohou bílé podkolenky a červené botičky. Matka má na sobě rudé šaty s kolovou sukni ve stylu Carmen, na hlavě široký, bohatě zdobený slamák. Otec ve světlém obleku a klobouku vypadá, jako by si odskočil z natáčení „Vzpomínek na Afriku“. Všichni tři se bláznivě smějí, všichni tři mají zářivě bílé zuby.

Tatínek rozjásaně volá: „Holky, víte co, mám nápad! Půjdeme do cukrárny a dáme si ten největší zmrzlinový pohár.“

Malá nadšeně tleská ručkama a velká se tváří, že jediné zmrzlina je právě to, co teď potřebuje.

Ruku v ruce vcházejí do cukrárny a objednávají si tři poháry. Holčička způsobně zbaští celou porci a na dně jí zbude několik višní. Spolyká je, pecky vyplivne do ruky a potom laškovně vystřelí po tatínkovi. Rodiče na to reagují hurónským smíchem. Studená zmrzlina je zahřála na bod varu a z cukrárny odcházejí ještě veselejší a rozdováděnější.

Venku celá scéna vrcholí. Tatínek zvolá: „Holky, já vás mám tak rád!“ A na důkaz zvedne dcerku do náruče a ve

vířivém objetí obtancují ulici. To samé provede s maminkou. Je velmi štíhlá, takže s touto maminkou se točí snadno.

Dožvýkala tyčinky, dopila víno, setřela szičku v koutku, vypnula televizi a zatřepala se spícím tatínkem.

Na další den utrmáčená přivlekla dcerku ze školky. Zatímco vybalovala nákupní tašku, holčička se chtěla převléknout do tepláků, aby mohla vyrazit na zahradu.

„Počkej Jani, nepřevlékej se, za chvíli přijde tatínek, půjdeme do cukrárny a dáme si zmrzlinový pohár,“ zadržela ji.

„Ale ty jsi říkala, že jsem po angíně a že zmrzlinu nemůžu,“ nemohla pochopit ten náhlý obrat holčička.

„Jo, ale teď si můžeš dát, co chceš,“ vmlouvala se matka.

„Jé, hurá,“ nadchla se holčička a tleskala ručkama, přibližujíc se svému filmovému protějšku. Pochoutka, kterou jí po většinu roku odpírali, byla téměř na dosah.

„Ty šatečky si nech, sluší ti,“ ještě požádala matka a sama se odešla převléknout do dráždivých, zcela nových, tyrkysově modrých šatů.

Filmová scénka se jí uhnízdila v hlavě. Nenechala ji v klidu, zatoužila náhle po změně, po úniku z neměnného koloběhu práce-školka-domácnost. Chtěla prožívat šťastné a prosluněné chvílky, romantické zážitky. Správně odhadla, že je na ní, aby podnikla první rozhodný krok.

Snila, že prožijí spokojené odpoledne plné pohody. Navštíví cukrárnu, potom se projdou po městě, nejspíš podél řeky. Už si ani nepamatuje, kdy si jen tak povídali o všem možném. A přitom toho měla tolik na srdci.

Sotvaže manžel přišel domů, vítala ho v nových šatech: „Tak co, sluší mi?“

„Kolik to stálo, prosím tě?“

Pohotově zredukovala cenu na polovinu a znovu se zeptala: „Tak sluší mi nebo ne?“

„Jo sluší, ale proč v tom chodíš doma? Ty někoho čekáš?“ Zběžně si ji prohlédl a o poznání pozorněji se poté zahleděl do podmanivé náruče ledničky. Nebyl to marný pohled, usmívala se zde na něj řada zlatohlávků. Jedno pivo si vyndal a načal.

„Tebe čekám, slíbila jsem Janince, že půjdeme na zmrzlinový pohár.“

„Jo, a zalejvat bude kdo?“

„To snad do večera počká.“

„Ale večer hraje Arsenal s Manchesterem...“.

„Já to večer zaleju,“ nechtěla si nechat ujít neopakovatelné zážitky.

„Taky jsem chtěl vyčistit sifon v koupelně a přidělat tu novou poličku,“ hledal další výmluvy.

„To počká! Chci na chvíli někam vypadnout, vždyť tyhle šaty ani neužiju,“ řekla zvýšeným hlasem.

„Tak proč si je kupuješ?“ vysmíval se.

„Protože se ti chci líbit,“ neovládla se a stěží zadržovala pláč.

„Ale vždyť mně se líbíš,“ pravil mírně a pohladil ji po zrudlé tváři.

„Těšila jsem se, že si uděláme s Janičkou hezký odpoledne.“ Lítostivý pláč se z ní vyvalil jak láva. Bylo to mladé manželství. Slzy v jejích očích na něj ještě zabíraly. Setřel jí rukou z tváře slzičky a řekl: „Tak nebul, půjdem do cukrárny, když chceš.“

Cestou potkali kamarádku Janičky. Dcerka zajásala: „Mami, tati koukej, tamhle je Radka, mohla by jít s námi?“

Podívali se na sebe, a aniž by si něco řekli, okamžitě z nich byli spojenci.

„To nejde, maminka by ji sháněla,“ začala opatrně matka.

„A když se zeptá maminky?“ žadonila dcerka.

„Maminka by ji stejně nepustila,“ rezolutně zamítl otec. Ještě tak platit za sousedovic holku!

„Ale tati, jak to můžeš vědět? Vždyť ses jí neptal,“ divila se Janička.

„Neptal, ale vím to,“ odsekl s převahou dospělého a tím pádem naprosto neomylného jedince.

„Jani, neotravuj a pojď, nebo ti nic nekoupíme,“ podpořila jeho úsilí matka a odvěkla zklamanou holčičku z dosahu kamarádky.

V cukrárně malá Jana pookřála, vybrala si ten největší a nejdražší pohár, matka o něco menší a levnější a otočila se ke svému muži: „Jaký chceš?“

„Nechci žádný.“

„A proč, prosím tě?“

„Mně by pak nechutnalo pivo,“ sdělil jí neotřesitelnou pravdu.

Seděly a po lžičkách vychutnávaly tu sladkou dobrotu. Matka nervózně pozorovala, jak dcerce stéká zmrzlina po čistých šatečkách a ubrouskem se snažila napravit škodu.

Otec vztekle utrousil: „Prosím tě, co to rozpatláváš, nech to uschnout, pak to vydrolíš.“

„Když to nechám uschnout, tak to nevyperu, fleky po ovoci nepouští,“ zavrčela a vyjela na Janičku: „Ty si taky můžeš dávat pozor, kdo to má pořád prát?“

V duchu si představila, jak by zareagoval ten její vztekloun, kdyby mu Janička cvrnkla pecku od třešně na košili.

Znuděně seděl a čekal, až bude mít tu rodinnou seanci za sebou.

Po studeném občerstvení matka navrhla: „A teď bysme se mohli podívat k řece!“

„A co tam, proboha?“ lekl se.

„Trochu se projdem,“ prohlásila zasněně.

„Radši bych si někde dal pivo, mám ukrutnou žízeň,“ namítnul.

„Tak sis měl něco dát.“

„A co, prosím tě, vždyť tam měli akorát džus, tonika a colu.“

Po chvíli dohadování se shodli, že pomaloučku obejdou náměstí a hned poté bude otec vysvobozen ze zajetí strašné žízně.

Jak tak kroužili středem města, ne a ne se jí dostavit pocit, že má na hlavě široký, slaměný klobouk s úžasným zdobením, že by s ní její partner obtancoval celou ulici, že její život je prosluněn šťastnými chvílkami a neopakovatelnými zážitky.

Otec zastavil před zahradní restaurací a řekl: „Už se mně lepší jazyk na patro, musím si jedno dát. Dáš si taky něco?“

Unaveně řekla: „Ani ne, nemám žízeň.“

Janička zatahala maminku za ruku: „Mami, já mám hroznou žízeň a dala bych si ještě jeden pohár.“

„Ale ne, Janičko, bylo by ti špatně, půjdeme domů a napiješ se doma. Tady je to moc drahý,“ rozhodla za dcerku matka, protože to už nevypadalo, že by zažila něco nevšedního. Náhle měla všeho plné zuby, z vysokých lodiček ji bolely nohy a chtěla už jen jít domů.

Nachystala lehkou večeři, uložila Janičku do postýlky, přečetla jí pohádku a lehla si do postele s detektivkou, protože neměla náladu na žádné romantické filmy v televizi.

Přišel v noci a přitulil se k ní. Táhlo z něj pivo. Začal ji hladit po prsou a po bříše. Odtáhla mu ruku. Zašeptal: „No tak, kotě... ty už mě nemáš ráda?“ Rezignovaně se položila na záda a objala ho kolem krku. Milovala se, aniž by měla pocit, že je milována.

Úchyl

Zlatka dopije skleničku, zvedne se a řekne: „Jdu, ráno musím do Kolbenky.“

Veronika se podívá: „Teď, v půl jedenáctý? A to chceš jako jít přes park?“

I Zlatka se podívá: „A jak jinak se dostanu na tramvaj?“

„To se nebojíš toho úchyla?“

„Jakýho úchyla?“

Veronika Zlatce hrůzostrašně vylíčí, že se na sídlišti potuluje chlap, přepadává a znásilňuje ženy, nejvíce v době, kdy se vracejí z kin a divadel. Přemlouvá ji, ať zůstane na noc, půjčí jí noční košilku, prádlo i hygienické potřeby a ráno může vyrazit rovnou do práce. Zlatka se nenechá dlouho přesvědčovat, má chuť ještě popít a pokecat a také se opravdu bojí popisovaného individua.

Brzo ráno, nad zemí se ještě vznáší mlžný opar, Zlatka chvátá parkem a najednou za sebou slyší dusot. Otočí se a ztuhne. Řítí se za ní muž v dlouhém černém plášti.

Během vteřiny počítač v hlavě hodnotí: „To je ten úchyl, přepadne mě a znásilní!!!“

V těsné blízkosti odporného devianta vzápětí spatří běžícího policistu.

Další hodnocení: „Je to dobrý, honí ho policajt, ale mohl by mu utéct, musím nějak pomoci!“

Není času nazbyt. Perverzník už přibíhá k ní. Bleskurychle mu nastavuje nohu. Muž se kácí k zemi jak pytel brambor a Zlatka s pocitem dobře odvedené práce stíhá tramvaj, kterou předtím viděla z dálky přijíždět.

Nic netušící policista se mezitím elegantní kličkou vyhne muži, jenž se otřeseně sbírá ze země. Doběhne tramvaj těsně za Zlatkou, která zrovna nastupuje.

Zlatka zprvu překvapeně a posléze s výčitkami svědomí pozoruje docela sympatického mladíka stojícího na zastávce, jak si oklepává suché listí a hlínu z dlouhého černého pláště a nenávisným pohledem provází ujíždějící tramvaj.

Socha svatého Šebestiána

Buším na dveře chalupy, nic se neozývá, nikdo nepřichází. Varovné ticho. Zmocňuje se mě tísnivý a úzkostný pocit, neblahé tušení. Určitě se jim něco stalo.

Seznámila jsem se s nimi před rokem, teď jsem nic neřekla. Teta Aneta má ve městě Tampere, které se honosí renesančním zámekem, ateliér. Zimu tráví v pohodlíčku nonkonformního nábrežního bytu v Praze s výhledem na mrazem zlenivělou Vltavu nedaleko Palackého mostu. V létě vydrží celý den u plátna v chladu bývalého sklepení, který se zde drží i za horkých dnů, na nohou rozšmajdané důchodky, přes záda králičí vestu a vysoko nad sebou nádherné klenby. Ateliér je krásný, ale syrový. Teta málokdy promluví, zahloubaná do práce, její ruka soustředěně kmitá po plátně, já ji obdivně sleduji, snažím se něco pochytit, ale vím, že malovat tak jako ona nikdy nedokážu. Odlákám ji pouze na jídlo, v chvatu je spolyká, celá zamýšlená, a zase spěchá zpátky k rozdělanému dílu, nastíněné myšlenky. Umývám nádobí ve staříčském dřezu, neboť o kuchyňské lince s myčkou si zde mohu jen nechat zdát, a uvažuji, co asi teta obědvá, když tu nejsem, jestli vůbec něco jí. Na jaře byla v Benátkách a naskicovala nespočetně památek, náměstí i momentek z ulic. Nyní přenáší na velké plátno náměstí Sv. Marka a vpředu

dominuje jakási punk dívka, vulgárně nalíčená, avšak zajímavá. Kdyby udělala ještě jeden krok, vstoupí k nám do ateliéru. Když má teta pocit, že to dál nejde, že se nemůže hnout z místa, odbíhá k náčrtům zdejšího města, ke kapličkám, věžím, křivolakým uličkám a dalším stavitelským lahůdkám. Jakmile odhodí králíka a vklouzne do letních šatů, vím, že vyrazí za novými motivy nebo si ještě mnohokrát naskicuje to, co já dávno považuji za dokonalé. Nemá ráda, když chodím s ní, znervózňuje ji to.

S tužkou a blokem obcházím město i já sama, lovím náměty a přemýšlím, jak by ten který výjev znázornila teta. Stojím na mostě a skicuji nesčetněkrát ztvárněný, přesto neokoukaný objekt, okázalý zámek, pod ním příkře padá skála a podél ní se vine řeka. Přímo přede mnou zastíňuje stavbu rozložitá olše.

„Slečno, jak to děláte, ať se postavím, jak chci, nikdy tam nedostanu najednou zámek i tu velkou větev nad řekou.“ Otočím se, fotograf, sympatický a hezký kluk.

„To je výhoda nás malířů, ať se postavíme, jak chceme, tak tam tu větev dostaneme, navíc si můžeme domyslet a přimalovat další. Takhle mně to připadá hezčí.“ Trošku se chvástám, ale před hezkým klukem, proč ne? Zvlášť, když vidím, jak ho pobavila má pohotová odpověď.

„To je fakt, takhle je to super...“

Prohlíží si mě od hlavy k patě, nevěřícně vrtí hlavou a pak vypálí: „Vy jste opravdu malířka?“ Asi mu

připadám moc mladá a porušuji všeobecně známé klišé, že pravý umělec musí být notně vyzrálý.

„Ne, mám to jen jako koníčka. Jinak studuji medicínu,“ vysvětluji. Hrát si na malířku by mi asi dlouho nevydrželo.

„No jasně, že mě to nenapadlo hned! Vždyť u nás je to pomalu pravidlo, že doktoři, herci a zpěváci malují. A ve volném čase určitě hrajete tenis a squash?“

„Tenis ne, basket,“ přiznávám se ke svému oblíbenému sportu.

„To přijde časem,“ směje se.

Potají jsem zadoufala, že budu mít společníka na toulky městem a možná i na toulky po zdejších hospůdkách. S Petrem jsem se viděla ještě jednou. Setkali jsme se na tom samém místě, já se snažila zdokonalit náskres, on se zas pokoušel vtěsnat obrovitou větev do scénérie starodávné architektury. Potom odfrčel do Prahy, má prý neodkladné povinnosti v redakci.

Bloumala jsem historickou částí města a tam, v jednom výklenku, jsem ho uviděla. Svatého Šebestiána. Dřevěná socha, asi metr vysoká, oprýskaná a letitá. Na první dojem se nijak nelišil od Šebestiánů jiných mistrů. Přivázaný ke kůlu, z těla mu trčely šípy. Zaujal mě jeho pohled. Tento svatý se netvářil ztrápeně, usmíval se. Spokojený, téměř blazeovaný výraz. Tizian, Veronese či jiní z Benátské školy vtiskli svému sv. Šebestiánu do tváře, bolest, zoufalství, utrpení. Toto

však nebyl mučedník, toto byl člověk, kterému svítá naděje, který věří, že brzy dojde vykoupení a fyzická bolest ho nezlomí. Líbil se mi. Byl okouzující a tak trochu dráždivý. Skicuji jej a ani nevnímám tělesné disproporce. Hlava příliš veliká, neforemné obtloustlé tělo a nepoměrně krátké nožičky. Ale ta hlava, ta je na něm nejkrásnější.

Vracím se uvařit tetě oběd, duchem dosud dlím u neobvyklé sochy. Ládujeme do sebe lečo, každá zahloubaná do sebe. Teď tetu chápu. Kdykoliv tvoří něco nového, nehovoří o tom. Tvrdě pracuje a teprve, když dílo považuje za hotové, podrobněji se o něm rozhovoří.

Odpoledne zase stojím před sochou a nevěřicně krouším hlavou. Sv. Šebestián je nyní celý holý, po šípech zejí v těle jen díry, vypadá jak prostřílený samopalem. Kdo mu je vytahal? Vandalové! Opilci? Nějaký fetišista nebo kleptomán? Ztratil na majestátu, vypadá jako proděravělý, smějící se, slaboduchý pitomeček. Bez těch šípů. Nevadí, budu pokračovat ve skice, šípy si domyslím, jako tu větev.

Nakoupila jsem zeleninu, olivy a balkánský sýr a k večeri připravila řecký salát. Teta si vezme malou mističku, aby toho tolik nesnědla, prý se ve svém věku už musí hlídat, takže to dopadne jako obvykle, potřetí si už přidává, pochutnává si na salátu a rozpovídá se. Vzpomíná, jak v letech, kdy se po jiném nevolalo, malovala horníky. Ti ji hecovali, že by mohla dostávat věrnostní příplatek, tolik toho prý sfárala. Mám strašnou

chut' vyprávět jí o tajemném a záhadném svatém, ale nechávám si to pro sebe, překvapím ji hotovým obrázkem.

Ráno se zvědavým očekáváním spěchám ke svému oblíbenci. Znovu se leknu. Šebestián je obsypaný šípy, nechybí ani jeden. Co se stalo? Rychle vytáhnu skicu, opravuji ji, předělávám, zdokonaluji. Špatně jsem odhadla směr šípů, ve skutečnosti trčí úplně jinak.

Navečer se opakuje včerejší situace. Šebestián se na mě uculuje svým nepřekonatelným a ohromujícím úsměvem, nic ho nebolí, šípy jsou pryč.

Nemohu dospat, celá napnutá, jestli ráno bude v původním stavu. Taky že byl! Bodlinatý jak ježek. Kdo to dělá?

Tetě nachystám jídlo, tentokrát salát z celeru, ananasu a jablek a oznámím, že na večeři nebudu doma, jen něco zahučí, myslím, že je jí to celkem jedno, je opět ponořená do práce. Vydedukovala jsem, že se šípy ztrácejí během dne a do rána se zase objeví. Večer tedy nepozorovaně kroužím kolem výklenku.

Dočkala jsem se. Nenápadná babička v sepraných šatech neurčité barvy a pantoflích položila na zem košík, vytáhla první šíp a pečlivě a opatrně jej zabolila do obnaženého těla. Pokračovala a chvějícíma rukama proměnila krátkonohého nevzhledného tloušťíka ve vznešeného a hrdého světce.

Přistoupím k ní a oslovím ji: „Proč to děláte?“

Trhne sebou a překvapeně na mě kouká. Asi se jí na to ještě nikdo nezeptal. Chvilí mlčí a potom sdělí: „Dělám to tak dlouho.“

„Jak dlouho?“

„Už mnoho let, ani si nepamatuji odkdy.“

Prohlížím si ji. Babka schýlená věkem, ve tváři bezelstný, skromný úsměv. Jako dobrotivá stařenka z pohádky.

„A kde sháníte šípy?“

„Děda je dělá.“

„Každý den?“

„Každý den.“

„A proč chodíte vy?“

„Děda nemůže.“

Netroufám se zeptat, proč nemůže, ale jsem hrozně zvědavá, a tak potichu poprosím: „A mohla bych ho vidět?“

Babka se diví: „A vás to zajímá?“

„Ano, hrozně moc. Víte, já maluji a...“ najednou nevím, co bych řekla.

„To vidím,“ kývne směrem k deskám s náčrty, jež držím v ruce.

„Chtěla bych s ním mluvit, prosím vás.“ Asi obtěžuji, ale jsem jak posedlá.

„Tak pojd'te,“ vyzve mě stará paní. Snažím se přizpůsobit svůj krok jejímu kolébání, cesta mi připadá nekonečná.

Svěří se mi, že její muž má silnou cukrovku, dostal sněť a museli mu amputovat nejprve jednu, za dva roky i druhou nohu pod kolenem. Špatně vidí a šípky vyrábí spíše po hmatu. Je to smysl jeho života.

„A kdo ty šípky krade?“ zajímám se.

„Lidi jsou nenechaví, znáte to. Každý si vezme jeden na památku a za den projde kolem takových plno. Možná to dělají i děti.“

Zastavíme před nevelkým starším domkem, čtu jméno na zvonku. Vcházíme do prostorné světlé místnosti. Bílé zdi, starobylý bytelný nábytek. V kolečkovém křesle sedí stařík, přes sebe přehozenou vlněnou přikrývku. Přesto se choulí zimou. Je velmi bledý, zřejmě na slunci moc nepobývá. Upře na mne pohled vyhaslých očí, asi nepoznává, jestli jsem děvče nebo kluk. Voní to tu dřevem.

Jeho žena vysvětluje: „Tady ta děvenka, dědo, tě chtěla vidět. Moc se jí líbí ty šípky, co vyrábíš.“

„Ano, pane Doubrava, jsou opravdu krásné,“ ozvu se rychle.

Usměje se, zřejmě jsem ho potěšila.

„Opravdu se vám líbí?“ ještě se ujistí.

„Ano, ty původní jistě nebyly hezčí,“ odpovídám a myslím, že po pravdě.

Děda je blažený, září štěstím.

„Víte, já už nic jiného nemám. Jsem umělecký truhlář, za první republiky jsem se vyučil u Petrofa, tohle

všechno já...," máchne rukou a opíše ve vzduchu oblouk kolem krásného nábytku.

„Ale jak vás to napadlo?“

„Anežka mi vyprávěla, jak lidi našeho Šebestiána obrali. Znam tu sochu velice dobře, už jako dítě mě fascinovala, byla taková zvláštní. Tehdy jsem se jí trochu bál, připadalo mi, že se na mě výhružně šklebí. Teď jsem ji už mnoho let neviděl, ale mohl bych vám popsat každý její detail, každý rys. Ani nevím, jak k tomu tenkrát došlo. Zkusil jsem si udělat šíp, pak další a nakonec mě to chytlo.“

„A kde berete materiál?“

„Příbuzní, sousedi, lidé z města, každý občas něco přinese, lípa to není, ale i ze švestky uděláte pěkný kousek.“

Děda byl nemocný, zmrzačený, ale zachoval si duševní svěžest. Jeho vyprávění bylo zajímavé a živé, bez známek stařecké demence.

Anežka mu vložila do zkroucených rukou ostrý zahnutý nožik a kousek dřeva a děda vyřezával. Napadlo mě, že takhle nějak vkládali do rukou Renoirovi štětec a přivazovali k prstům, když měl ruce ochromené dnou.

Pan Doubrava trpělivě a s láskou tvořil šípky, a ne obyčejné, na koncích umně ozdobené, perfektní řezbářská práce. Nedivím se, že nalákaly zvědavé návštěvníky města.

Venku jsem se paní ptala: „A co v zimě? To taky chodíte?“

„Taky, ale ne tolik. Stačí dvakrát týdně. To už je málo turistů, tak je nestačí vytahat. Ale stejně chodím ráda, i když mrznu.“

Ano, chodila ráda, i když mrzla, byl to takový jejich rituál, v létě, v zimě.

Začala jsem je navštěvovat, podívat se na jeho práci, popovídat si. I paní Doubravová se nejspíš těšila na mé návštěvy, neboť pokaždé čerstvě napečené buchty nebyly náhoda, dokonce jsem dostala něco s sebou, což kvitovala teta, i když brblala, že jí hatím její snahy o štíhlou linii.

Teď bezradně stojím přede dveřmi a tuším něco zlého. Byla jsem se podívat na Šebestiána, byl po několik dní zcela holý, snad už se ani tak neusmíval. Za vedlejším plotem se objeví nějaká paní v šátku a křičí na mě: „Tam se nedozvoníte, jsou pryč.“

„Jak... pryč?“

„Starý pán v zimě umřel, cukrovka ho udolala. Paní se odstěhovala k dětem a chalupu koupili nějací Pražáci, ale ti tu teď nejsou.“

Smutná a sklíčená se vracím k tetě, na cestě mi padne do oka ulomená vrbová větev. Seberu ji, prohlížím ji. Napoprvé to z ní půjde.

Bertík

Na Bertíka často vzpomínám. Býval uznávaným členem naší rodiny, zejména mým oblíbencem. Abych vám to objasnila: Bertík byl robot a uměl celou řadu užitečných věcí, v podstatě všechno, co bylo v domácnosti potřeba. Zejména výborně vařil. Když jste mu nachystali příslušné suroviny, vykouzlił třeba výtečný guláš. Oloupal si a nakrájel cibulku, naporcoval maso, vybral správné koření. Víte přeci, jak se vaří guláš? To všechno Bertík v pohodě zvládl a ve finále bublal v hrnci lahodný pokrm. Měl v sobě zakódovánu přípravu stovky různých jídel, uměl nachystat nádobí do myčky, naprogramovat všechny své kamarády jako zmíněnou myčku, ale taky mikrovlnku, pračku ap., vyluxovat, utřít prach, vytrít schody, umýt okna, vyleštit dřevěný nábytek, na co jste si vzpomněli, to dokázal, a ještě s vámi pohovořil ve všech světových jazycích. Nebyl to žádný psychoterapeut, vaše problémy nevyřešil, omezoval se pouze na triviální slovíčka typu ano, ne, to jde, to nejde, za chvíli to bude, bude to trochu trvat, dnes je krásný den, jak se máš, co mám udělat, ale o čem byste chtěli proboha diskutovat s robotem?

Tehdy jsem se mohla plně věnovat své profesi, překladům ze španělštiny. Poezii, próze, dabingu či hudebním textům. Co se ve Španělsku vytvořila avantgarda novodadaistických andaluských básníků, je překládání hotová lahůdka. Michal je výtvarník a také

ilustruje knížky, takže se nám občas podaří, že se sejdeme u stejného nakladatele. Dokonalá symbióza. Moje překlady vyšperkované jeho obrázky! S Bertíkem jsme měli čas chodit na procházky, hrát volejbal, jezdit na kole, nosili jsme mu kvanta hub a Bertík je vzorně zavařoval nebo ukládal do mrazáku. Bylo nám dobře. Moc dobře. Myslím, že i báječně. Tenkrát jsem si říkala, že ta pohoda, ta blaženost nemůže trvat věčně, že něco přijde a pokazí tu rodinnou idylku. Znáte to, takový ty spodní proudy. Jenže ty moje se vyplnily.

Nemyslete si, že Bertík byl nějaký android jako z toho kultovního seriálu z minulého století, ze Star Treku. Psychologové zjistili, že když se robot moc podobá člověku, tak to lidi znervózňuje a znejišťuje, proto člověka vůbec nepřipomínal. Ze všeho nejvíc se podobal neestetické změti chapadel. Ani se nejmenoval Bertík, tak jsme si ho zdomácněli my. Patřil do řady robotů Sapid III pod číslem 345671. (Sapid je zkratka „spolehlivého pomocníka v domácnosti“).

Úplně první robot tohoto typu byl sice bomba, ale stál tolik, že se spíš vyplatila posluhovačka, než by se člověk zruinoval koupí takového pracanta.

Potom se do toho vložili ekonomové, prognostici a vědci, horlivě podporováni ženskými spolky, a posvětili společenskou prospěšnost takového robotíka. Co všechno stihnou žena i muž udělat, když se nebudou muset zabývat prací v domácnosti! Co to přinese všem charitativním spolkům a sdružením, když se jim lidé budou moci věnovat naplno!

Jak sami dobře víte, je tohle pořád málo. Naštěstí byla tato vymoženost opěvována v periodikách v době předvolební kampaně, kde se k ní víceméně náhodně připeletla tehdy bezvýznamná politická strana. Jak rádi říkají politici „Slibem neurazíš“ a na našem politickém nebi rázem zářila nová hvězda. Pak už stačilo jen zapojit pár kontaktů na nezkušených ministerstvech vítězné strany, zkušená a seriózní vědecká pracoviště, přidat finanční injekci z EU a v bývalé české automobilce přišla na svět řada robotů Sapid I.

Jako epidemie zahltili roboti brzy domácnosti, neboť nebyli o mnoho dražší než obyčejný bicykl.

A ta stupidní hesla, která je provázela!

Na každém webu, v každém časopise jste natrefili na foto lascivně oblečené krasotinky, jak se povaluje na gauči s univerzálním ovladačem v ruce a pleťovou maskou na obličejí či si lakuje nehty na všech končetinách a kolem ní rejdí Sapid s mopem v chapadle. Pod tím bylo napsáno: Se Sapidem za půvabem.

Nebo reklamy v holovizi! Kupříkladu scéna. Parta mladejch, mejdan, v bytě šílený bordel, na podlaze rozšlapané buráky a chlebičky, červené víno až na stropě – a v tu chvíli volají rodiče, že jsou za hodinu doma. Rozjásaní mladí jen pustí Sapida a bezstarostně se přesunou do jiného bytu. Závěr korunuje titulek: Sapid, to je kompletní úklid. Nebo: Manžel přijde domů a na stole připravená honosná večeře a tam v koutku se krčí taková šmudla, zírá blaženě do prázdna, nos zarudlý od

koxu. A tatík se ptá děti: „Máma dneska uvařila?“ A děti sborově zarecitují: „Ne, Sapida si pořídila.“

Po řadě I rychle následovaly II a III, obě vylepšené verze turbo, neboť bývalá automobilka to ani jinak neumí, a my jsme se také odhodlali usnadnit si život.

Katastrofa vpadla do našeho domova bez varování. Manžel tenkrát odcestoval, ty čarodějnice nepřišly náhodou, musely to vědět. Jím s dětmi oběd, Bertík se zase vytáhl, kuřecí maso na zázvoru je výborné, cinkáme příbory, Bertík použitým nádobím. Někdo zvoní, otevírám a ona vejde první. Ani nečekala na pozvání. Mohutná, tělnatá ženská jménem Galina Dobrhelová. Začínala jako lita a nekompromisní bojovnice za práva dětí a díky kvótám o zastoupení žen se dostala do parlamentu, odkud se jí díky výhodné pozici podařilo naprosto zlikvidovat Spolek na obranu ohrožených dětí, který do té doby vykonával velice záslužnou a bohubilou činnost. K něčemu takovému jí stačilo průhledné poukazování na to, že se ředitelka spolku snažila urychlit a zjednodušit adopce. Tahle osoba se teď rozkročila napříč naší jídelnou a než stihnu byť jen popadnout dech, už spustí: „Musíme si s tebou promluvit, sestro.“

Jaká sestro, nejsem členem žádného řádu, blikne mi hlavou, ale to už se do bytu hrne celá lavina ženských a všechny křičí jedna přes druhou.

Největší z nich, tedy Dobrhelová, mávne rukou, uklidní rozvášněné hejno a rezolutním hlasem promluví:

„Sestro, jsme hnutí za ochranu ženských práv. Víme, že máš doma robota. Jsi s ním spokojena?“

Pronese to tak výhružně, že se každý musí dovtípit, co chce slyšet.

„Ano, jsem s ním moc spokojena, funguje bezvadně,“ špitnu.

„Opravdu?“

Udiveně odfrkne a ušklíbne se: „Jak můžeš být spokojena s tou hromadou drátů, která nám vzala naši podstatu?“

„Mně nikdo nic nevzal a moje podstata zůstala zcela neporušena,“ vzepřu se.

„Copak je to normální, nechat se ohrožovat takovým monstrem?“ rozohnila se.

„Mě neohrožuje, ale pomáhá...“

„Že neohrožuje? Teď máš pocit, že ti pomáhá, ale přemýšlela jsi, co bude dál? Robot nám vzal všechno, co dělá ženu ženou. Jedině ženská ruka dokáže vtisknout domovu teplo, a ne nějaký robot,“ útočí neúprosně.

„Ale robot mi přece nebrání, abych si zútulnila byt tak, jak se mi líbí. Pouze jej uklidí a to ostatní ponechá na mně,“ stále odporuji.

Začíná se přiostrňovat. Jejich nenávistné krhavé pohledy jasně naznačují, co si o mně myslí.

„Všude stejní roboti, stejné jídlo, stejně naklizeno. Jak v tom můžeš vychovávat děti? Ty nevinné tvorečky? Když mají chuť na rybízový koláč, to mají požádat robota?“ stupňuje Dobrhelová nátlak.

„A proč ne, ten náš ho upeče skvěle,“ zastávám se Bertíka.

„Ztratily jsme svou identitu, stali se z nás roboti na obsluhu robotů. Bez fantazie, tvůrčího myšlení!“ vykřikne jedna starší žena.

Trpělivě se snažím vysvětlit: „Snad mi nechcete tvrdit, že tvůrčí myšlení se rozvíjí vláčením vysavače po podlaze? Proto máme doma roboty, aby za nás zastali nepopulární činnosti a my se mohly věnovat tomu, co nás baví.“

„Já se doma strašně nudím, pořád koukat na holovizi mě už nebaví,“ vmísí se do sporu mladá dívka. Je na ní vidět, že veškerý volný čas tráví hltáním holovize a robotových kuchařských výtvorů. Má nejmíň třicet kilo nadváhy.

„Manžel mi naznačil, že prý jen videofonuju, utrácím peníze a měla bych něco dělat,“ plačtivě pronáší asi čtyřicetiletá paní, docela hezká.

„Manželky milionářů také nevykonávají žádné domácí práce, místo robotů si tradičně najímají služky, protože roboti se v těchto kruzích nenosí, a nezdá se mi, že by tím byly nějak frustrované,“ vyhrknu, ale je mi hned jasné, že toto je chabý argument. Za ten mě utlučou.

„Jaké to ale je postavení ženy! Plně závislá na svém muži! Snad bys nechtěla, aby ti některá z nás dělala služku?!“

A je to tady! Dostaly mě.

Dobrhelová si znovu vyžádá klid a buráci: „Sestro, žádáme zrušení a zlikvidování robotů, jsme pro osvobození ženy a znovunastolení její práce, neboť jedině práce povznáší ducha a myšlení. Sepsaly jsme petici. Můžeš se přidat nebo setrvávat ve svém konzervatismu a tmářství.“

Nějak mi její slovník připomíná tu temnou a nesvobodnou dobu, která vzývala fousaté revolucionáře a vyzdvihovala dva fousaté německé filozofy, a kterou bohužel zažili ještě naši prarodiče. Také mi přišlo paradoxní, že ženy začínají bojovat za to, čemu se po desítky let tvrdě vzpíraly a vyčítaly mužům, jak je práce v domácnosti ubíjí a vysává, zatímco oni si vesele budují kariéru.

„Já nic nepodepíšu, nemůžu s vámi souhlasit,“ říkám a vím, jak je to stejně všechno zbytečné. Tyhle fanatičky nikdo nezastaví.

Když odešly, vypnu Bertíka, už umyl a uklidil nádobí. Náhle mám o něj strach. Bude to dělat ještě dlouho?

S dětmi se vydám k přítelkyni.

„Co tomu říkáš?“ vyrukuji na Lenku.

Okamžitě ví, o co jde, a vzdychne: „U mě už taky byly. Je to úplná psychóza.“

„A podepsalas to?“

„To víš, že ne, ale mám pocit, že jsem osamocený ostrov.“

„To já taky.“

Lenka se povzbudivě usměje a řekne: „Třeba se nebude dít vůbec nic. Takovejch peněz to stálo, takovejch dotací do toho vrazili, přece to najednou nevyhodí do šrotu.“

„Nevyhodí, předělají na něco jiného, řešení se vždycky najde,“ oponuji.

„Neblázni, vidíš všechno černě. Přece pár desítek potřebnějších ženskejch nebude ostatním diktovat, co mají dělat,“ uklidňuje mě.

Jak hluboce se mýlila! Pár desítek „potřebnějších ženskejch“ se rozrostlo v statisíce a přidalo se k nim nemálo mužů, takových, jejichž žena využila darovaný čas svérázným způsobem. Hnutí za osvobození ženy mělo svůj program, vydávalo svoje noviny „Svobodná žena“ a získalo vyhrazený čas v holovizi. S heslem „Pryč s roboty“ obrážely členky hnutí domácnosti a přesvědčovaly zatvrzelé nešťastnice, aby se přidaly k jejich slavnému spolku.

Pak hnutí objevili fanatičtí ekologové. Když říkám fanatičtí, myslím tím fanatičtí. Rozdíl mezi normálním ekologem a fanatickým ekologem je asi jako mezi muslimem a fanatickým muslimem. Nemyslete si, že mám něco proti ekologům. Pravidelně přispívám různým charitám na záchranu ledních medvědů, deštných pralesů, vybudování lesoparků apod. Fanatický ekolog je však ochoten bránit přírodu do posledního člověka, a to všemi možnými prostředky, násilí nevyjímaje. Fanatický

ekolog to nepřehání s mytím, zásadně nepoužívá žádné deodoranty, protože veškeré kosmetické přípravky zatěžují životní prostředí, a to on přeci nechce, takže se z něj line trochu nasládlý zápach. Fanatický ekolog věčně sepisuje nějaké petice, stížnosti a protesty a navštěvuje s těmito nejrůznější instituce a úřady. Zde jeho umaštěný zjev logicky vzbuzuje velkou nedůvěru, ba i odpor, což fanatický ekolog připisuje zbednělosti a umíněnosti byrokratického aparátu. Fanatický ekolog sice pohrdá konzumním zbytkem populace, ale s klidem se nechává živit z daní těch v jeho očích ubožáků ve formě podpory. Tvrdí přitom, že od společnosti nic nechce a dokonce tomu i věří. Fanatický ekolog nenávidí veškerou techniku, počítače, automobily a vůbec vše, co člověku usnadňuje život. Roboti coby pomocníci v domácnosti, to je pro něj vrchol lidské zhovadilosti.

Osudný a osudový okamžik přišel, a to z míst, odkud to nikdo nečekal. Nějaká silně podroušená ženská se slovy „Vždyť ste voba ze stejného matroše“ naběhla robotovi na rozpálenou titanovou pánev, když připravoval hovězí bifteky a vypadalo to, jakoby ji tou pánvičkou praštil.

„Svobodná žena“ vyšla v trojnásobném nákladu s fotografií postižené a titulkem „Roboti ohrožují naše životy“. Na dalších stránkách se objevily články s názvy „Jak dlouho budeme muset snášet příkoří ze strany robotů?“ nebo „Chci být paní ve své domácnosti“ nebo

„Chceme nezávislost“ a také „Pryč se stvůrami, které děsí naše ženy a straší naše děti.“

Dobrhelová měla plamenný projev v parlamentu, kde roboty Sapid označila za největší omyl lidského pokolení.

Galina Dobrhelová v domnění, že je snad Johanka z Arku, jako smršť válcovala vše, co se jí stavělo na odpor. Ona a ženy z jejího spolku si vynutily, že se otázkou robotů zabývala vláda. Té pod tímto obrovským tlakem nezbývalo nic jiného, než zakázat výrobu dalších robotů a nařídít demontáž těch dosavadních.

Asi po dvou měsících od prvního setkání s Galinou vtrhla do našeho bytu parta montérů. Bertíka bez jediného slova rozebrali a v bedýnkách odnesli neznámo kam. Děti položily na místo, kde Bertík nejčastěji stával, kytičku.

Sedím a škrabu brambory. Pokusím se je vytvořit zapékané s krůtím masem a brokolicí, Bertík to uměl na jedničku. Asi proto, že ho zkonstruovali muži a ti, jak známo, jsou vynikajícími kuchaři. Já to nikdy neudělám tak dobrý, jako to dělal on. Škrabání brambor! Děs! Uvažuji, kolik jsem mohla přeložit stránek, kdyby tady byl můj věrný Bertík. Nostalgicky vzpomínám na jeho výtvary. Na stále čistou podlahu a zářící okna. Jo, to byly časy... předtím, než jsme si my ženy opět vydobýly svá „práva“.

Zlatovláska

Vešla. Ospalou a nevzrušenou atmosféru prodejny jakoby protřal blesk. Chlapi žádostivými a chlípnými pohledy hltali tu rajcovní blondýnu s dlouhýma nohama, prsy jak Pamela a bujnou hřívou až do pasu, jež prozářila celý krám. I ženské ji nevráživě sledovaly. Uštěpačně se ušklíbaly, když vložila do košíku dietní jogurty, mléko, celozrnné rohlíky a čtvrtku melounu a zamířila se svým skromňoučkým nákupem k pokladně.

I Čeněk se nechal unést, zanechal přerovnávání mražených kuřat a zíral s otevřenou pusou. Rozbušilo se mu srdce. Tak nějak se musel rozechvět Perseus, když spatřil Andromedu přikovanou na skále. Dívka zaplatila, opustila prodejnu a nákupní dění se zase rozběhlo, jako když se slepí přetržený film.

Čeněk zůstal stát jako uštknutý Medúzou, v každé ruce mražené kuře, nevěděl, jestli se mu to zdálo nebo ne.

„Šéfe, to byl exkluzivní matroš, co?“ utvrdil se Jarda, že nesnil. Jediný chlap v krámě, Čenčkova pravá ruka. Co bylo potřeba, přivezl, odvezl, přinesl, donesl, vybaloval zboží, tahal těžké bedny.

„Hmmm,“ zmohl se pouze pan vedoucí a upustil kuřata do mrazáku. Už ho zábly ruce.

Čenčkovi bylo teprve třicet sedm let, avšak tvrdošíjně prohlášoval, že ho ženský již nezajímají. Když jím teď projelo to masivní zelektrizování, zjistil, že to není

pravda, že si to jen namlouvá. Před pěti lety se zařekl, že si s žádnou už nikdy nezačne. Před pěti lety zažil bolestný rozvod a rozešel se se svým nejlepším přítelem Pavlem.

S Pavlem hned po revoluci založili společnou firmu, pronajali si prostory na náměstí a zřídili zde prodejnu potravin. Obchod náramně prosperoval, tenkrát celou zemi nezaplavovaly supermarkety a chodili sem nakupovat lidé z celé čtvrti. Jeho žena Markéta však s dvakrát rozvedeným Pavlem navázala milostný poměr. Manželovi tvrdila známá ošuntělá kliše, že ho miluje a nemůže bez něj žít.

Byl tak raněn svou ženou a zrazen svým přítelem, že se ani nepokoušel ničemu bránit a snažil se maximálně urychlit rozvodové řízení. Následovalo zdoluhavé a nechutné dělení majetku. Pavel a Markéta se ho snažili co nejvíce oškubat, neboť si chtěli založit prodejnu s domácími potřebami na opačném konci města a potřebný kapitál měl dodat Čeněk. Dlužno říct, že se jim do značné míry podařilo.

Přestál rozdělení s.r.o. i vypořádání bezpodílového vlastnictví. Zůstal bez peněz, bez manželky, bez přítele, ale nevzdal se. Smyslem života se mu stal obchod, ráno v šest odcházel z domova a vracel se po osmé. Postupem času se zmátožil, vyhrabal z dluhů a prodejna začala zase vzkvétat, dokonce dokázala vzdorovat vznikajícím obchodním řetězcům. Čeněk i tak neslevil ze svého spartánského života a věnoval se pouze svému

podnikání, neoblomně odrážejí útoky mladých svobodných prodavaček.

Nyní cítil, že nastává změna, že na světě existují sympatické dívky, kterým by mohl věnovat svou náklonnost a které by dokázaly zpestřit jeho jednotvárný a šedivý život.

„Kdyby sem tak chodila nakupovat pravidelně,“ toužebně si povzdechl.

Jeho přání se vyplnilo. Každý den kolem čtvrté vplula do prodejny neznámá kráska, proplachtila nevšímavě mezi regály, vzbudila rozruch přítomných mužů, nelibost přítomných žen, koupila si pár drobností z ranku zdravé výživy a zmizela. Každý den před čtvrtou byl Čeněk „na placu“ a snažil se tu líbeznou bytost nemotorně oslovit. Na jeho dotazy, co si slečna přeje, se mu dostávalo pouze poděkování a odpovědi, že zatím nic, nebo jen odmítavého pohození hlavou. Každý den se Čeněk nemohl dočkat „jejich“ hodiny. Netušil, jak se dívka jmenuje, tak dostala pracovní jméno Zlatovláska.

Asistoval jí, když se nahýbala nad pultem s mléčnými výrobky, podával jí mikroténové sáčky, když se chystala vybírat pečivo. Dívka ho však skoro nevnímala. Veškeré jeho snahy o navázání rozhovoru odrážela jednoslovnými odpověďmi. Byla slušná, ale nepřístupná. Čím více usiloval o bližší kontakt, tím více se odtahovala a jeho přitahovala. Byl neuhasitelně okouzlený, nenapravitelně zamilovaný. Vůbec nevěděl, jak na ni, čím ji zaujmout.

Otevřel schránku na domovních dveřích, vyndal štos propagačních letáků, které nenáviděl, protože byly od mamutí konkurence a nabízely akční ceny, které si on nemohl dovolit. Než je však hodil do koše, vždy si je zevrubně prostudoval, neboť se slušelo vědět, co ti všežraví a vše pohlcující mološi zase vyplodili.

Zaujal ho malý jednoduchý letáček, na kterém bylo pouze napsáno: *Vaše láska není opětována? Chcete získat ženu svých snů? Čarodějnice Hexana vám namíchá parfém lásky. Volejte: 824 911 361!*

Otáčel lístek v ruce a přemýšlel. Na čáry a kouzla moc nevěřil. Ale jsou věci mezi nebem a zemí! Proč by to nezkusil? Jenom nezávazně zavolá, za to nic nedá.

Po vymačkání čísla se mu ozval podmanivý alt: „Prosím?“

„Jste čarodějnice Hexana?“ otázal se a připadal si jak úplný pitomec.

„Co si přejete?“ sladce se linul hlas.

„Prý umíte namíchat parfém lásky?“

„Splním vaše nejtajnější přání.“

„A nelžete?“

„Navštivte mě a přesvědčte se.“

„Dobře a kam mám přijít?“

„Do lesa.“

„Do lesa? Co je to za blbost?“

„Čarodějnice bydlí v lese, to nevíte?“

Začínalo mu to být čím dál více podezřelé, ale zvědavost zvítězila, a proto se zeptal: „A kde v lese?“

Popsala mu místo, které se opravdu nacházelo hluboko v lese, naštěstí to tam znal, neboť tam chodil na houby.

„A kdy mám přijít?“

„Zítra o půlnoci.“

„O půlnoci? To je jak v pohádce nebo v hororu.“

„Když tak znáte pohádky, musíte vědět, že čarodějnice čarují jen v noci! Jinak kouzla nepůsobí.“

„Ženská jedna praštěná, co mi to tu chce namluvit,“ pomyslel si Čeněk.

Přesto na druhý den, poté, co jej Zlatovláska opět zcela ignorovala, nasedl do své škodovky a vydal se hledat chaloupku na kuří noze. Krátce po půlnoci světla vozu osvětila maringotku, postavenou nedaleko lesní cesty.

Vylezl z auta. „Teď vyskočí parta chlapů, zmlátí mě, okradou a ujedou s autem,“ trnul.

Nic takového se nestalo. Ticho a klid, pouze mihotavé světlo z maringotky ostýchavě proráželo tmu. Zaťukal na dveře a ty se po chvíli otevřely. Ustoupil o krok dozadu, protože jej vylekalo příšerné stvoření.

Opravdu vypadala jak čarodějnice. Nevlnili se jí kolem hlavy hadi jako Medúze, v jejím případě by to však možná bylo lepší. Mezi prořídými prameny vlasů jí prosvítaly ošklivé strupy a na obličejí mokvaly ohavné boláky. Na rozdíl od odpuzujícího zjevu měla příjemný hlas, ještě sametovější než po telefonu.

„Už na vás čekám, pojd'te,“ vyzvala ho.

Maringotku osvětloval pouze plamen svíčky. Všude kolem bublaly v kádinkách nějaké lektvary, jako ve středověké alchymistické dílně.

„Co máte na srdci?“ zeptala se Hexana.

„Mám krám s potravinami a chodí ke mně nakupovat moc krásná dívka,“ začal opatrně.

Babizna nic neříkala, proto pokračoval: „Pořád se snažím s ní promluvit, ale ona nic, jako kdybych tam vůbec nebyl. Jsem pro ni vzduch. Strašně rád bych se s ní seznámil a tak... však víte.“

„Vím, vím. Potřebujete kouzelný parfém s hypnotickou vůní. Jakmile se s ním navoníte, rozehvějete erotogenní zóny ženy, na kterou myslíte, a ta se do vás vášnivě zamiluje.“

„V tom jsou nějaký feromony, že jo?“ chtěl ukázat, že se taky vyzná.

Záhadně se usmála: „Říkejte tomu, jak chcete.“

„Kde ho máte, ten parfém? Tak mi ho ukažte, když je to takový zázrak.“

„Pomalů, pomalů, to nejde tak rychle. Nejdřív ho musím připravit. K tomu potřebuji vlas, slinu či kus nehtu osoby, kterou chcete očarovat.“

„Ale jak to mám udělat? Přeci jí nebudu trhat vlasy jak dědovi Vševědovi. Nebo po ní chtít, aby si odplivnula.“

Zamyslela se. Pak dala rozřešení: „Stačilo by, kdybyste přinesl nějakou věc, které se dotkla.“

„Aha, vy potřebujete vzorek DNA, že jo?“ Stále se snažil přesvědčit sám sebe, že baba vychází z exaktních

věd a že se nejedná o žádnou černou magii či spiritismus, nýbrž o solidní vědeckou disciplínu, založenou na nejnovějších poznatcích.

Podruhé se záhadně usmála: „Říkejte tomu, jak chcete.“

„A kdy tu věc mám přinést?“

„Až ji budete mít, ozvěte se.“

Rychle se rozloučil. Toto nebylo místo, kde by chtěl dlít dlouho, svírala ho úzkost a bázeň.

Bedlivě sledoval každý Zlatovlásčín pohyb. Teprve u stojanu s pochutinami se mu poštěstilo získat kýžený předmět. Dívka nejprve uchopila slunečnicová semínka, chvíli si je prohlížela, potěžkávala, poté si to rozmyslela a vrátila je. Pak vzala tykvovalá semínka a vhodila do košíku. Vystartoval ke stojanu a s úlevou vsunul balíček slunečnicových semínek do kapsy pláště.

„Tak už to mám,“ volal čarodějníci.

„Dnes o půlnoci, místo znáte,“ zněla lakonická odpověď.

Hexana vzala balíček semínek a prohlásila: „Teď musím být sama a pracovat. Nesmí mě nikdo rušit. Přijďte zítra ve stejnou dobu.“

Čeněk podnikl další zbytečný pokus o seznámení a utvrdil se, že bez kouzel to nepůjde. Netrpělivě čekal na noc.

Babizna mu dala malinkou krabičku a v ní bylo kapátko s několika kapkami tekutiny.

„To je všechno?“ podivil se.

„To je jen na zkoušku, jestliže to bude účinkovat, prodám vám tuto lahvičku,“ vysvětlila a ukázala mu elegantní broušený flakón.

„Za kolik?“

„Nejdřív musíme ověřit, jestli kouzlo působí, pak se bavme o ceně.“

Sbalil krabičku s kapátkem a spěšně vypadl.

Ráno si oblékl nové černé džíny a novou proužkovanou košili. Pečlivě se navoněl. Očekával nějaký pronikavý a těžký odér, ale byl příjemně překvapen. Parfém připomínal lehoučkou vůni moře. Celý den k sobě číchal, zda vůně nevyprchala, vyčítaje si, že si to nandal moc brzo, měl počkat na příchod Zlatovlásky. Parfém byl naštěstí velice kvalitní, nevtíravá vůně jej prosákla a vydržela až do odpoledních hodin.

Vešla. Strhl ze sebe plášť, který běžně nosil v prodejně, a vyrazil jí v ústrety. Lehounce nasála mořský vánek, usmála se a k jeho překvapení promluvila jako první: „Cítím velice příjemnou kolínskou. Máte dobrý vkus.“

Zapýřil se: „Děkuji, jste milá.“

Zlatovlásky s úsměvem pokračovala: „A vůbec jste dnes nějaký jiný. Hezčí. To oblečení vám moc sluší.“

Čeněk zažertoval: „Mně dneska, vám pořád.“

Rozesmála se: „Vy lichotníku.“

„Zlatovláska jako vy prozáří celý obchod. A co si budete dneska přát?“

„Chystáme ve školce malou oslavu a děti dostanou odměnu. Sháním pro ně nějaké bonbony, které by byly dobré a nebolelo je po nich břicho.“

Břicho! Jak roztomile to řekla, to bude citlivá a jemná bytost. Celý se rozněžnil: „Tak vy pracujete v mateřské školce, to musíte mít ráda děti?“

„Ano velmi, děti jsou to nejlepší, co máme,“ prohlásila zaníceně.

„Ani nevíte, jakou jste řekla pravdu.“

Se svou bývalou ženou děti neměli, než začali zkoumat, čím je to vina, byli už rozvedeni.

Vybrali spolu deset sáčků bonbónů a Čeněk se nabídl, že jí s tím „těžkým“ nákupem pomůže.

Na ulici se zeptal: „Jak to, že jsem si vás dříve nevyšiml, kde jste se schovávala?“

„Přistěhovala jsem se teprve nedávno. Místo jsem, naštěstí, také sehnala, protože jedna paní ze školky odešla na mateřskou.“

Čeněk laškovně nadhodil: „Já bych vás tam nejradši poslal taky.“

„Vy si nějak troufáte,“ zašvitořila a koketně pohrozila prstem.

„To je báječný, že tu bydlíte natrvalo, budu vás moci vídat častěji.“

„Když budete chtít, nebudu proti,“ naznačila a cudně sklopila oči.

„Chtěl bych být s vámi pořád,“ neovládl se a vykřičel svůj cit.

„Tady kousek už bydlím, děkuji, že jste mě doprovodil,“ zastavila se a vzala si od něj svou tašku.

„A jak se vlastně jmenujete?“ málem se zapomněl zeptat.

„Viola,“ šeptla a vyslala odzbrojující a hřejivý pohled.

„Krásné jméno, to se k vám hodí, takové něžné,“ zvolal nadšeně.

„Děkuji, ale já už opravdu musím...“ posmutněla, rozloučila se a zamířila na sídliště.

„Nashledanou,“ hlesl za odcházející bohyní a jako v opojení se vrátil do krámu, že ani nevnímal úšklebky svých zaměstnankyň.

Běžel do skladu telefonovat té ohavné megeře. Byla ochotná prodat mu zázračný parfém již tuto noc.

Hexana postavila na stůl broušený flakón: „Tady to máte.“ Poté mu podala malou kartičku: „A zde je cena.“

Čeněk si vzal kartičku, vyvalil oči a zvolal: „Tolik?! Za pitomou lahvičku parfému? Za to by bylo ojeté auto!“

„Nic vám nenutím. Kdybyste si to však rozmyslel, máte to tu připravený.“

„A to se nebojíte takhle sama v lese? Co když vám tu lahvičku vezmu a uteču?“

„Tak by se účinek kouzla obrátil proti vám. Nezapomínejte, že jsem čarodějnice! Mě nemůžete

podvést, mně nemůžete ublížit, jinak ublížíte sám sobě," mumlala temně a výhružně.

„No ale stejně. S takovou sumou jsem nepočítal.“

„Počkám.“

„Bud' slevíte, nebo si to nechte.“

„Chcete handlovat se svým štěstím?“ řekla vyčítavě.

„Říkám, že tolik peněz s sebou nemám.“

Vstal a zamířil ven, ve dveřích se otočil a řekl:
„Rozmyslím si to.“

Nemohl dospat, přesvědčoval sám sebe, že žádné kouzlo neexistuje, že zázračný parfém je blbost a že se Viola do něho zakoukala bez dryáku, který mu vnucovala Hexana. V duchu si připravoval, co všechno své lásce řekne, váhal, zda ji pozve do kina či do kavárny. Po urputném přemítání usoudil, že kino bude vhodnější, ona je taková křehká, třeba by se v kavárně necítila. Musí se hned ráno podívat, jestli nedávají nějaký romantický film. Už se viděl, jak spolu sedí v kině a drží se za ruce.

Jakmile se Viola objevila v prodejně, radostně ji vítal:
„Tak jak dnes bylo ve školce, Violko?“

Následoval překvapený pohled a chladná stručná odpověď: „Děkuji, dobře.“ A začala si pozorně prohlížet etikety na tavených sýrech.

Byl zmaten. Včera byla tak milá a dnes taková proměna! Ani se neodvažoval pozvat ji do kina. A to dávají film s Julií Roberts! Že by ten parfém opravdu účinkoval?

Zklamání se každý den opakovalo. Viola si ho sotva všimla. Byl zoufalý, nadbíhal jí, oslovoval, ale její chování se vrátilo do starých lhostejných kolejí. Nepřetržitě řešil jediné dilema. Koupit či nekoupit? Je to podvod nebo to funguje? Trápil se a soužil. Když se v miniaturních obepnutých šortkách sehnula pro dietní suchary, bylo rozhodnuto. Sjednal si na dnešní noc schůzku s Hexanou.

Vybral peníze z banky, shrábnul celodenní tržbu a spěchal za babiznou. S těžkým srdcem jí předával obálku, pořád mu něco našeptávalo, že je to nerozum, ale touha po božské Viole byla silnější.

Hexana obálku otevřela, zběžně prolistovala peníze, vložila do zásuvky a řekla: „Rozhodl jste se správně. Prožijete romantickou lásku, která vyvrcholí manželstvím.“

Čeněk jedovatě utrousil: „Ani si to nepřepočítáte?“

„Vím kolik tam je. Jsem čarodějnice.“

„A že si ty prachy rovnou nevyčarujete?“ zeptal se ironicky.

„Na falšování peněz naše kouzla nestačí,“ odpověděla s úsměvem.

Popadl parfém, ani se nerozloučil, skočil do auta a teprve doma jej otevřel. Voněl úplně stejně jako ten vzorek. Nemohl se dočkat událostí příštích dnů.

Když odjel, vynořilo se z opačného směru stříbrné Audi. Vylezla z něj Viola, která se ve skutečnosti

jmenovala Dana. Vešla do maringotky, řádně za sebou zamkla a zatáhla rolety.

„Tak co, zaplatil?“ zeptala se své starší přítelkyně Ireny.

„Jo, zaplatil,“ odpověděla Irena, mozek celého podniku. Čistila si obličej pleťovým mlékem, neboť kůže dostávala pod namaskovanými boláky zabrat. I vlasy pod strupatou parukou trpěly, naštěstí vždy jen po krátkou dobu a spravily to zábaly.

Dana vytáhla mapu České republiky a chystala se zakroužkovat další město.

Irena ji zarazila: „Počkej s tím. Chlapi v hospodě říkali, že na druhém konci města je krám s domácima potřebama a jeho majitel čerstvě rozvedenej. Už potřetí. Prej hroznej děvkař.“

„Dva v jednom městě, to jsme ještě neďály. Není to vo hubu?“ strachovala se Dana.

„Vždyť říkám na vopačným konci,“ rozložila mapu města a označila prodejnu kovo-elektro. „A maringotku pícháme sem,“ ukázala na les, co nejdále od místa, kde momentálně parkovaly.

„No já nevím,“ Dana si stále nebyla jistá.

„Když to neposereš jako v tý Soběslavi, tak to klapne. Hlavně nezapomeň k němu nejdřív pořádně čuchnout, než začneš koketovat,“ poučila ji Irena a listovala v kalendáři. Měla zde zaškrtnutá tato jména: Diana, Edita, Běla, Nela, Liliana, Rút, Klaudie, Viola.

„Vezmeš si tu rezavou paruku a zejtra seš tam, jasný? Jo, a budeš se jmenovat Laura,“ poručila.

„Jo, jasný, a kde si trochu vorazíme?“ zeptala se Dana, nalila si druhého panáka vodky do jedné z kádinek a zapálila už kolikátou cigaretu.

„No, když už jsme na jihu Čech, tak se to Rakousko přímo nabízí. Necháme si tam vytisknout nový letáčky a zase se tam můžeš seznámit,“ významně mrkla na mladou a pohlednou kamarádku. Připomněla jí totiž Jürgena, který měl v loni s Danou tak vážné úmysly, že jí významnou měrou financoval maringotku, než poznal, že je pouze hrubě zneužíván a využíván a že pověstné kuchařské umění českých hospodyněk stejně nikdy nepozná.

Do prodejny Domácí potřeby Čermák vstoupila úchvatná rusovláska. Měla černé přiléhavé tričko s hlubokým výstřihem, černé elastické kalhoty a vysoké boty, které prodlužovaly její beztak dlouhé nohy. Pavel Čermák dočista zkoprněl. Takovou kočku ještě neviděl.

Pan Brouček

Pan Brouček ztěžka usedl na toaletu. Právě přišel z hospody, měl v sobě pět panáků a osm piv, tak se ani nepokoušel čurat vestoje, aby mu manželka zase nenadávala, že se netrefil do mísy.

Jak tam tak upouštěl všechna ta piva, povšiml si, že po zdi leze nějaký kovově lesklý brouk. Pomalu se shýbal pro pantofel, aby jej rozmázl, když v tom do jeho alkoholem opojené mysli vplul signál: „Nezabíjej mě!“

Pan Brouček se nervózně ošil, sundal trepku, napřáhl, zdviženou ruku však nechal viset ve vzduchu a čekal. V jeho mozku se opět ozvalo: „Nezabíjej mě!“

Poselství z nebes! Jsem důležitější! Mluví se mnou ten Nejvyšší!

Něco se v něm pohnulo, a proto konejšivě brouka oslovil: „Neboj, to víš, že ti neublížím. Ty jsi brouček, já jsem Brouček, musíme držet pospolu.“

Zdálo se mu, že hmyz vstřícně zastříhal tykadly a pokýval hlavičkou.

Celý se rozněžněl: „Já vím, jsi na týhle Zemi jen nakrátko a ještě vás lidi furt pronásledují.“

Opět přitakání přední částí hmyzího tělíčka.

Pan Brouček se lítostivě rozeštkal: „Víš, taky to nemám lehký, v ložnici už nastartovanéj spitfajr, aby mě zjebala, že sem zas přišel vožralej... a co ta tvoje paní broučková, taky ti leze na nervy?“

Souhlasné zavrtění zadečkem.

„No jo, všechny jsou stejné... furt mi nadává, že chlastám, ale já chlastám kvůli tomu, že mi furt nadává. A přitom voba netoužíme po ničem jiném, než po trošce klidu... vid’?“ blábolil.

Brouček roztáhl krovky, lehce s nimi jako na pozdrav zatřepetal a zase je složil.

„Ty jedinej mi rozumíš,“ rozplakal se dojetím nad takovým souzněním.

Ještě něco chtěl svému hmyzímu kolegovi sdělit, avšak najednou se brouk vznesl. Namířil si to na pana Broučka a vletěl přímo do jeho zornice. Prorazil celé oko a zavrtal se do mozku. Pan Brouček se svalil z mísy jako podťatý.

V jednom měl nebožtík pravdu. Tento agresivní hmyz je na Zemi jen nakrátko. Pouze aby odstranil původní obyvatele a připravil planetu pro osídlení novým druhem.

Dráchov nebrat!

Říká se, že když partneři spolu přežijí vodu, přežijí pak všechno. Svoji první vodu jsem absolvovala s manželem a chvílemi šlo doslova a do písmene opravdu o „přežití“.

S přáteli, manželi Vlad'kou a Jirkou, rovněž vodou nepolíbenými, jsme se domluvili, že si sjedeme nejoblíbenější vodáckou řeku Lužnici. Jirka chytře vymyslel, že nebudeme začínat jako tupý dav v Suchdole nad Lužnicí, nýbrž naši dovolenou v poklidu zahájíme ve Stráži nad Nežárkou, kde se nikdo nebude ochomýtat, poté z Nežárky pohodlně vplujeme do Lužnice.

Bylo to v době, kdy nebyly mobilní telefony, internet, natož Facebook. Večery jsme trávili vesměs po hospodách, na televizi se nedívali, a tak jsme se nemohli nijak dozvědět, že Lužnice je rozvodněná a Nežárka na tom není o moc lépe.

Cestou do startu se zastavíme v hospodě v Soběslavi na jídlo a za motorestem jdeme omrknout Lužnici. Je široká jako Labe v Hradci Králové, ale teče mnohem rychleji.

„Myslíš, že to je normální?“ zeptá se zneklidněně Vladěna.

„Nevím, nikdy jsem tu nebyla, asi jo,“ chlácholím ji, i když se mi řeka taky nezdá.

Ve Stráži nás partneři opustí a odjedou ponechat jedno auto v cíli. Než se vrátí druhým autem zpět, já

s Vlad'kou zatím postavíme stany a chceme se vykoupat. Stojíme bezradně na břehu a ani jedna se neodvážá vstoupit do bystře ubíhajícího toku, jehož voda zaplavuje kořeny okolních stromů.

„Asi se dnes obejdu bez večerní hygieny,“ prohlásí rezolutně přítelkyně.

„Já taky, nemusíme bejt v tý Lužnici tak rychle,“ vřele s ní souhlasím.

„A chlapi by nám záviděli ten náskok.“

„Jdem radši do hospody.“

Na druhý den se nějakým zázrakem nalodíme, aniž bychom se převrhli či nám uplavala loď, jak bývá u nováčků zvykem. Učíme se přirazit ke břehu, dát kontra, apod. Po krátkém výcviku vyplouváme. Řeka nás pěkně unášá, skoro nemusíme pádlovat. Vzápětí slyšíme hrozný hukot. První jez!

„Všichni říkaj, že před jezem se to zklidní, že je to olej, ale tady to vyloženě táhne do jezu,“ poznamená s údivem Jirka.

„Nejezdi úplně k hraně nebo nás to vcucne,“ instruuje mě Čenda, když vidí mohutný proud vody valící se do řvoucího jezu. V jeho hlase postřehnu obavy.

Při přenášení lodi mě napadají divné myšlenky. Trochu hororové.

Je mi divné, že jsme na řece úplně sami, ale nikomu se se svým postřehem nesvěřuji. Teprve za ústím Nové řeky se objevují lodě. A je jich docela dost.

Máme s sebou vodáckou mapu Nežárky a Lužnice a víme, že nás čekají velmi nebezpečné jezy. Jsou to

Metel a Hamr na Nežárce, na Lužnici pak Čejnov a Dráchov. Všechny mají dole vývar, z něhož při velké vodě není úniku. U Dráchova nás průvodce zvláště důrazně varuje, abychom jej nesjížděli. Jako důkaz nebezpečí uvádí pomníčky utonulých vodáků poblíž jezu.

Blížíme se k Metelu. Vpravo před ním je zátočina, kde chceme zaparkovat, ale pro množství lodí nemáme kde, a tak jen váhavě obhlížíme břeh. Najednou nás strhne proud, otočí do protisměru a žene do jezu. Ten strašný pocit nepřeju nikomu zažít!

„Makej, nebo jsme tam!“ křičí na mě Čenda.

Zběsile a vši silou pádluji proti proudu, srdce mi prudce bije. Asi dva metry od hrany se nám podaří utrhnout loď a dostat do klidné vody v zátoce. Pud sebezáchovy vítězí nad přírodními živly. Protentokrát. Všichni s napětím sledovali, jak to dopadne. Uvolňují nám místo na břehu a vyptávají se, zda jsme v pořádku. Tvrdím, že mi nic není, ale třesu se strachy.

Vladka mi nabízí pro posilnění uzžený bůček, ale ten odmítám, neboť mám žaludek jak „na vodě“. Nezbytnou pauzu vyplníme pouze cigaretou a pořádným hltem alkoholu. Pokračujeme, jsem pořád v šoku a děším se dalšího jezu, kterým je Hamr, v průvodci je označený dvěma vykřičníky. Momentálně je nesjízdny i pro největší hazardéry, neboť přes lávku, která se nad ním normálně klene ve výšce asi 1,5 metru, se žene voda. Jsme skoro u břehu a já se v panice chytanu větve. Loď se zahoupe, a v tu ránu jsme tam. Ač u břehu, je zde hloubka. Drápu se z vody ven, Čenda se jednou rukou drží stromu

a druhou rukou drží loď. Přibíhají k němu ostatní a pomáhají ji vytáhnout. Při zápasu s lodí si pořeže prsty o límec. Zatímco mu zalepují ruce, jakýsi kluk nám přináší pádla, která nám vylovili asi půl kilometru pod jezem.

Už nemáme chuť pokračovat a vyhledáme blízké tábořiště. Po snídani si dáme panáka na kuráž a kupujeme láhev rumu do lodi, bez chlastu se tato voda jet nedá. Zapaluji si cigáro, před sebou mám vodáckého průvodce. Už umím nazpaměť, na které straně se přenáší loď u smrtících jezů a také odstavec o pomníčcích utonulých vodáků.

Většina mých přátel miluje černý humor a ani Jirka není výjimkou, a proto hned vypálí: „Ještě si zakuř, za Dráchovem půjdeš rovnou do nebe.“ Směju se, ale tam někde uvnitř mi úlisný hlásek našeptává: A co když jo?!

Pod Hamrem je Nežárka obzvlášť ponurá a nevlídná, chvílemi není poznat, kudy vede původní koryto, neboť uprostřed řeky vyčuhují stromy. Se stísněným pocitem se proplétáme mezi nimi.

„Hlavně nesmíme vjet pod vrbičky, nebo se z nich nevymotáme, “ upozorňuje mě můj muž na další katastrofy.

„Jako Radek s Pavlem,“ povzbudí nás všechny Vladěna a připomene nešťastnou příhodu známých, kteří se při velké vodě utopili v obyčejném potoce, když jim loď podjela pod velkou větev, která je v podstatě zavřela pod vodu.

Po poledni přijždíme do Veselí nad Lužnicí, kde se Nežárka vlévá do Lužnice. Pod jezem pozorujeme obrovskou kládu, kterou vodní buben postaví nahoru, chvíli drží, a kláda pak s hřmotem padne do vody, kde se chvíli zmítá, než se zase vztyčí. Voda ji nepustí dál a pohrává si s ní jako s pápěrkou.

Později jsem se dočetla, že voda ve vývaru se vrací po povrchu zpět do jezu a odtéká po dně. Jediná možnost, jak se z vřícího vodního kotle zachránit, je ponořit se úplně na dno a podplavat ho. Nevím, kolik lidí, kteří se utopili ve vracáku pod jezem, toto vědělo, v té hrůze a děsu to asi málokoho napadne.

Rozhodneme se, že zůstaneme ve Veselí v kempu, neboť potřebujeme trochu relaxovat. V restauraci se seznamujeme s dalšími vodáky a dozvídáme se, že před dvěma dny v Suchdole nad Lužnicí hlídali vojáci a na řeku nikoho nepouštěli. Mnozí se proto přesunuli na Novou řeku a startovali zde.

Ležíme ve stanu a slyšíme výběřčího poplatků za stany: „Dnes ráno na Čejnově se dva utopili, asi čtyřicetiletý chlap s mladou holkou, prej otec s dcerou.“

Celá ztuhnu a do hlavy se mi zase derou pomníčky utonulých vodáků.

Chytím Čendu za ruku a kňourám: „Já se strašně bojím.“

„Když budem vopatrný, nic se nemůže stát.“

Vyrazíme, před námi s hrůzou očekávaný Dráčov. Přestali jsme se špičkovat a jsme nezvykle zamlklí. Pomníčky mi pořád víří hlavě, psychicky jsem zcela

rozložená. Po několika kilometrech slyším dobře známý, příšerný hukot jezu, který se mi zařezává do hlavy a o kterém se mi bude ještě dlouho zdát. Ještě jej nevidím. Pod záminkou, že se mi chce na malou, přistáváme u břehu cca 300 metrů od jezu. Odmítám se vrátit do lodi, manžel mě nepřemlouvá, a tak kanoi táhneme na šňůrách jako kačáka. Jakmile ji přepravíme pod ten hnusný odporný jez, sednu si na zem a rozbřečím se. Myslím, že se tomu říká hysterický záchvat.

Manžel si ke mně sedne a utěšuje mě: „Nebuj, z nejhoršího jsme vevnitř.“

„Radši bych vymalovala než tohle,“ ozve se Vlad'ka.

Po těchto „kecech“ a loknutí rumu trochu pookřeji, takže můžu zase „do lodi vlod“.

Před Čejnovem je tabulka s nápisem: Vodáci, nejezděte jez, čeká vás smrt. A pod tím vyryto: Standa. Osvobozující smích. Kamarád Standa Smrt po sobě zanechal vizitku. Pod jezem nás však smích rychle přejde. Jako memento se ve vývaru mele sud plný oblečení. Otce a dcery? Všichni mlčky přenášejí lodě a rychle pryč. Doprovází nás pouze hrozivé hučení vody.

Před Soběslaví nastane ta pohodovější část dovolené. Řeka sice teče rychleji, ale nejsou zde žádné nebezpečné a záludné úseky, a tak si můžeme konečně „vodu“ vychutnat. Končíme v Plané nad Lužnicí. Ukrutně se těším domů na takové činnosti jako žehlení či luxování, žádný adrenalin.

Asi měsíc po tomto zážitku jsem si v jednom časopise přečetla o „zabijácích“ Lužnice, což jsou jezy Pilař, Dráčov, Čejnov a Červený mlýn. Psali, že za ten týden, co jsme splouvali rozvodněnou Lužnici, se zde utopilo sedm lidí.

Na vodu jsem nezanevřela. Od té doby jsem zažila mnoho řek a byla pokaždé mile překvapena, že když jsme se cvakli, všude jsem stačila. Lužnici jsem však už nikdy nejela.

Text Eva Hölzelová
Anotace, jazyková korektura Kateřina Zwyrtková
Ilustrace Eduard Vrána